ΚΑΒ

3489

Βε

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΘΗ
ΝΕΟΘΑΛΗ

καὶ νεόδρεπτα ἐκ τοῦ

ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΚΕΡΚΥΡΑΝ
ΚΟΙΝΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ,

εἴτε

Πρωτόλεια παιδείας, ἅτινα παρά τινων πρωτοπείρων
μαθητῶν τοῦ αὐτοῦ ἐπονήθησαν,

καὶ ἐξεφωνήθησαν ἔτει 1762.

κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ

ΓΕΝΕΣΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ

οἷς προτέτακται καὶ ὁ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

εἰς τὴν

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ὁ συντεθεὶς,

καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκφωνηθεὶς

παρὰ

τοῦ Ἐλλογιμωτάτου Ἱεροδιδασκάλου
ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΚΑΒΒΑΔΙΟΥ·

Ἐν Λειψίᾳ τῆς Σαξονίας
ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόπφ
ἔτει 1766.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ
ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Α. ΣΙΔΕΡΙΔΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΩ ΜΑΡΜΟΡΑ

τῷ Αἰδεσιμωτάτῳ Πρεσβυτέρῳ

καὶ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ ΤΡΙΒΟΛΗ ΠΙΕΡΗ

τῷ Εὐγενεστάτῳ· Ἀπατρίδαις,

καὶ ἀρίστοις Ἐπιτρόποις τοῦ κατὰ Κέρκυραν

κοινοῦ Φροντιστηρίου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΡ. 449
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΙΔΕΡΙΔΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥΔΕ ΚΤΗΤΩΡ
ΞΕΝΟΦΩΝ Λ. ΣΙΔΕΡΙΔΗΣ
ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

Ὑμῖν, ὦ Φιλόμουσοι, καὶ οὐκ ἄλλῳ τινὶ τὰ πρωτόλεια ταῦτα τῆς ἀειλαμποῦς, καὶ πάντα νοῦν αὐγαζούσης, καλλίστης, καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο προτιμοτέρας τε καὶ αἱρετωτέρας Παιδείας, τὰ οἷον ἀρτιδρεπῆ Ἄνθη ἐκ τοῦ εὐανθοῦς τουτουὶ νεαροῦ Φαιακίου τῶν Μουσῶν Λειμῶνος ἀποδρεφθέντα ἀνατεθῆναι δεῖ, καὶ προσεπιφωνηθῆναι· ὑμεῖς γὰρ τῷ τῆς σοφίας αὐγάσματι τὴν διάνοιαν ἐλλαμφθέντες, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους συνεωρακότες ὅσον τῇ τε σεβαστῇ ἀμωμήτῳ Θρησκείᾳ,

καὶ

καὶ τῷ ὀρθῷ, καὶ ἀρετῇ κοσμηθησομένῳ βίῳ τὸ ἐπάναγκες ταύτης· ὅσον τε τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκπροϊὸν σύμφορον, καὶ κλέος τῇ παρ' ὑμῶν ἄγαν φιλεμένῃ Πατρίδι· ὅσον τε τὸ ὕψος καὶ ἡ ὄντως εὐδαιμονία ἡ παρ' αὐτῆς, τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὴν, ἐπιχορηγεμένη· οἷον ἐνθέρμοις Ἡλίε ἐπιβολαῖς τῷ διακαεῖ ἐγκαρδίῳ ζήλῳ τὸν Λειμῶνα τοῦτον περιθάλπετε, καὶ τῇ αὄκνῳ ἐπιμελείᾳ, ἐξ ἧς πάντα καλῶς διέπεται, καὶ εὐοδοῦται, οἷον Νάμασι καλλιρρόοις, καὶ πολυχευμόσιν αὐτὸν ἐπαρδεύετε. τὸ μικρὸν ἓν τοῦτο Ἄνθησμα εὐμενῶς προσδέξασθε, ὡς μικράν τινα ἀμοιβὴν τῶν ὑφ' ὑμῶν αὐτῷ παρεχομένων· ἐξ ὧν καὶ τὴν μονιμωτέραν ἐπισύστασιν, καὶ κρείττονα τοῦ ἀξιαγάστου τούτου, καὶ περικλεοῦς Ἐγκαθιδρύματος συντήρησιν, καὶ ἐπαύξησιν ἡμέραν ἐξ ἡμέρας πάντες ἐλπίζουσιν.

ὁ ἐν Χριστῷ ὑμῶν εὐχέτης.

Ἱερεμίας Ἱερομόναχος Καββαδίας.

ΛΟΓΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ
ΙΕΡΟΝ ΓΕΝΕΣΙΟΝ
ΤΗΣ
ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ.

Ἐν τρισὶν ὡραΐσθην, καὶ ἀνέστην ὡραία, ἔναντι Κυρίου, καὶ ἀνθρώπων, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Εἰς τὸ κέ. Κεφ. τοῦ Σειράχ.

Οὔτε νοῦς ὑψηλότατος νὰ ἐπιλάβῃ, οὔτε στόμα ῥητορικώτατον νὰ ἑρμηνεύσῃ, οὔτε φωνὴ στεντόριος νὰ ἐκφωνήσῃ, οὔτε ἀκοὴ εὐρυχωροτάτη νὰ χωρέσῃ δύναται τὴν αἰώνιον ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ὁ μέγας τῆς εἰρήνης Θεὸς, εἰς τὴν ἀθρωπίνην φύσιν μὲ μερικωτάτην ἔφεσιν, καὶ θερμοτάτην προθυμίαν ὑπέδειξε. διατὶ αὐτὴ ἀκόμι μέσα εἰς τὸ χάος τοῦ μηδενὸς, γλυκύτατα ἐκοιμᾶτο, καὶ μοναχὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας κτιστὰς φύσεις, ἀπὸ τὴν βασιλι-

βασιλικωτάτην δεξιὰν τῆς Θεότητος μὲ Θεϊκὰς εὐλογίας κατεπλουτίζετο. αὐτὴ ἀκόμι ἀκόμι δὲν ἐχαίρετο τὸ ὀρεκτὸν ἔνδυμα τοῦ εἶναι, καὶ ὁ δημιουργικὸς Θεῖος νοῦς ἐσοχάζετο τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον νὰ διατηρηθῇ εἰς αὐτὴν τὸ ἀεὶ εὖ εἶναι ἐβούλετο· καὶ ἐπειδὴ πρὸ χρόνων αἰωνίων, ὁ πάντα βλέπων ὀφθαλμὸς προεθεώρησεν· ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὴν τοῦ μὴ ὄντος παραγωγὴν, ἐξαίρετον πλάσιν, παγκόμιον δεσποτίαν, καὶ ὑπέρλαμπρον εἰς τὸν παράδεισον εἰσαγωγὴν· κατάραν διὰ τὴν παρακοὴν, φθορὰν διὰ τὴν παράβασιν, καὶ ὀδύνην διὰ τὴν ἄωρον ἐδωδὴν τῆς ἀπηγορευμένης βρώσεως, μὲ κατόδυνον καρδίαν, αὐτὴ νὰ δοκιμάσῃ ἔμελλεν, ἐπρόφθασε, κατὰ τοὺς πατέρας, ὁ εὐλογητὸς καὶ ὑπεράγαθος Θεὸς, ἄκρα φιλία φερόμενος, καὶ τετρωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπην της, πρὸ καταβολῆς κόσμου νὰ τὴν προευλογήσῃ. καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἔχῃ αὐτὴ Θεόθεν ἀρχαιοτέραν ἀπὸ τὴν κατάραν, τὴν εὐλογίαν, ἀπὸ τὴν εἰς Θάνατον καταδίκην, τὴν εἰς ζωὴν ἐπαγγελίαν, καὶ ἀπὸ τὴν κατάβασιν εἰς τὸν ᾅδην, τὴν ἀνάβασιν εἰς τὸν οὐρανόν. καὶ τρόπον τινὰ νὰ παρηγορῆται ἀπεκδεχομένη τὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐνυπόστατον σοφίαν, ἡ ὁποία ἐξηγουμένη τὴν προαιώνιον ἐδικήν της ὕπαρξιν, καὶ συνεδρίαν μετὰ τοῦ

Παροιμ. δ'. προανάρχου πατρὸς, ἐξηρεύξατο „ἐγὼ ἤμην ᾗ
„προσέχαιρε, καθημέραν δὲ εὐφραινόμην ἐν προ-
„σώπῳ αὐτοῦ. Ἡ ὁποία ἐκ τοῦ αἰῶνος ἀπὸ τὴν μονοκρατορίαν τῆς Θεότητος, τῆς ἐν Πατρὶ, καὶ αὐτῷ τῷ υἱῷ, καὶ Πνεύματι ἁγίῳ λατρευομένης, προκατιδοῦσα κάποιαν παραμικρὰν κλίσιν τῆς φιλτάτης ἀνθρωπότητος εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ἔκτοτε ἐπροωρίσθη καὶ ἔνσαρκος σοφία νὰ ὀνομασθῇ, καὶ ὡς ἄνθρωπος τὸ Κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν ὁδὸν αὐτοῦ νὰ εἰπῇ. καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; διὰ νὰ ἐκχύσῃ εἰς αὐτὴν, ἐν τῷ πληρώματι τοῦ χρόνου, ὅλα

τὰ

τὰ ἐγκάρδια φίλτρα, καὶ διὰ νὰ τῆς δώσῃ ἀφορμὴν, μετ' εὐχαρίςου καὶ ὀρθοτέρας διαθέσεως καὶ ἐννοίας, τὸ Σολομώντιον χρησμολόγημα νὰ παιανήσῃ „ἦλθον Σοφίας „δέ μοι τὰ ἀγαθὰ ὁμοῦ πάντα μετ' αὐτῆς, ἤτοι Σολομ. „μετ' αὐτῆς τῆς ἐνσάρκου σοφίας, ἦλθον εἰς ἐμὲ, ή. τὰ ὄντως ὄντα, τὰ αἰωνίως κτητὰ, τὰ ἀθανάτως ἡδέα, ἡ χάρις, ἡ ἀλήθεια, ἡ υἱοθεσία, ἡ θέωσις, ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ κληρονομία, ἡ βασιλεία, ἡ μακαριότης, ἡ ὑπεράῤῥητος κατατρυφὴ, καὶ ἡ ὑπεργλυκύτατος τῆς θείας δόξης ἀπόλαυσις. ὢ τοῦ θαύματος τί ἀγάπη εἶναι ἐτούτη! ἀγάπη μεγαλόδωρος, ἐλευθεριωτάτη, ἀνάπλεως ἀπὸ ὑπερέκχυσιν εὐεργεσιῶν, ἀλλ' ἀνεμμιάευτος, διατὶ ὑπερφυσική· χωρὶς ὅριον, διατὶ ἄπειρος καὶ αἰώνιος. Εὖγε λοιπὸν, εὖγε, ὑπέρευγε εἰς ἐσὲ τὴν ἀνθρωπότητα, καυχῶ καὶ ἐσὺ παραπλησίως μὲ τὴν ἐδικήν σου προμήτορα Εὔαν „ἐκτησάμην ἄνθρωπον ...ισ „Θεόν. διατὶ ἐπ' ἀληθείας ἔχεις ὅλας τὰς εὐλο- δ'. γοφανεῖς τῆς ἀμώμου καυχήσεως ἀφορμάς. διατὶ περὶ σοῦ ἀπὸ τὸ παναληθὲς καὶ ἀψευδέστατον στόμα, διὰ Ἱερεμίου τοῦ Προφήτου ἐῤῥέθη „ἀγάπησιν Κεφ. λά. „αἰώνιον ἠγάπησά σε. Καὶ δι' αὐτὴν, „πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ, κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον, εὐλογήθης, καὶ ἐντὸς τῆς θείας Ἐφεσ. Ἰδέας μυρίαις χάρισιν ἐχαριτώθης, ἀγκαλὰ καὶ ά. ἐκτὸς ταύτης, ἐπ' ἐχάτων τῶν χρόνων, καὶ ὅτε εὐδόκησεν ὁ Θεός. ἀλλὰ τί τοῦτο ὁποῦ παρ' ἐλπίδα ἀκούω; ἡ βρότειος φύσις, ὡσὰν μικρόψυχος ἀπορεῖ, καὶ ὡσὰν μεμψίμοιρος παραπονᾶται, εἰς τοῦτον τὸν τρόπον κλαυθμηρίζουσα. ἀνίσως ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ περὶ αὐτὴν, ἦτον αἰώνιος, κατὰ τοὺς θείους Χρησμοὺς· διατὶ τόσον βραδέως, καὶ ἐν ταῖς ἐχάταις ἡμέραις ἐθεώρησαν οἱ ὀφθαλμοί της τὰς ἐλευθεριότητας καὶ μεγαλοδωρεὰς αὐτῆς τῆς ἰδίας, ἐψηλάφησαν αἱ χεῖρες της, τὴν τόσον ἀνέκφραστον παγκαρπίαν, καὶ ὑπεδέξατο τὰ τόσον

πάντερπνα δῶρα, ἃ προσήνεγκεν αὐτῇ ὁ ἐνανθρωπήσας Θεάνθρωπος; Μὴν ἀπορεῖς ἡ ἀνθρωπότης, μὴ παραπονᾶσαι μή, ἀλλὰ μάλιστα λαμβάνουσα εἰς τὴν ἰδέαν σου τὸ Θεολογικὸν ἀξίωμα, τὸ ἀποφαινόμενον, ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῷ Θεῷ· συμπέρανε μὲ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, πῶς καὶ αὐτὴ ἡ πολυχρόνιος βραδυτὴς, ἐνέργεια τῆς Θεϊκῆς ὀργῆς ἐχρημάτισε· καὶ διὰ τὴν ἐδικήν σου ὠφέλειαν τόσουτον χρονιώτατα ἐτελεσιουργήθη. καὶ διὰ νὰ ἀπορρίψῃς κάθε ἀμφιβολίαν ἀπὸ τὴν καρδίαν σου, ἄκουσον μὲ προσοχὴν τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας σου. Ἐπειδὴ ἐξ ὑπερηφανείας αὐτὴ ἥμαρτες, ἡ περὶ σὲ θεία ἀγάπησις, ἀνέβαλε τὸν καιρὸν, ὥστε νὰ ταπεινωθῇς, πληροφορουμένη μὲ τὴν δοκιμὴν, πῶς ἡ ἔπαρσις ὄχι ὑψώσεως, ἀλλὰ καταπτώσεως αἰτία γίνεται· δεύτερον, ἐπειδὴ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπροωρίσθη νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον, Ἰατρὸς τῶν ἐδικῶν σου μεγάλων πληγῶν, προσεκαρτέρει διὰ τὸ συμφέρον σου, ἕως ὁποῦ ἡ θεοστυγὴς ἁμαρτία, ἡ ὁποία εἰς ἐσὲ παρὰ φύσιν ἐνεφώλευσε, νὰ ἐκβάλῃ ἔξω ὅλας τὰς ὀλεθρίους καχεξίας, καὶ ἀρρωστίας. καὶ τότε δὴ τότε ἐλθὼν μὲ ἕνα κοσμοσωτήριον Ἰατρικὸν, καὶ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ εἴδους, καὶ τὰς πλημμελείας τῶν ἀτόμων ἀπὸ ἐσὲ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἐξωστρακίσῃ καὶ τῆς πολυεύκτου Θεώσεως νὰ καταξιώσῃ. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐχρόνιζεν, ἕως νὰ γεννηθῇ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τὰ ἐδικά σου, ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαὶ, καὶ ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαβίδ, μία ὑπέρλαμπρος κόρη, ὑπερθαύμαστος θεόπαις, πανάρετος Νεάνις, ὁποῦ νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν εὐγένειαν ἀπὸ τὴν φύσιν, καὶ νὰ ὑπερπλουτῇ τὴν ἄκραν καθαρότητα ἀπὸ τὴν προαίρεσιν, διὰ νὰ ἐπιχορηγηθῇ εἰς αὐτὴν ἐν λόγῳ βραβείου πολυτιμήτου, καὶ τὸ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, τὸ, κεχαριτωμένη, Θεοτόκος Μήτηρ τοῦ παντάνακτος, ἀπὸ τὴν θείαν χά-

ριν·

ριν· διὰ νὰ ἔχῃς καὶ ἐσὺ, ταύτην τὴν ἀνεπίμωμον Φιλοτιμίαν, ὅτι ἔδωκες διὰ τὴν σωτηρίαν σου τὸ ὑπερεξηρημένον, ἀπὸ ὅλα τὰ παιδία σου: καὶ ἐπειδὴ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων τέτοιαν θυγατέρα ἐξαισίως ἀπεκύησας, ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, τὸ ὑπὲρ Ἥλιον ἄκτιστον Φῶς, συματτρῶς ἐπὶ σὲ ἐξέλαμψεν. Ὦ Θεὲ τῶν σῶν θαυμάτων, τί κόρη εἶναι ἐτοῦτη! κόρη ὁμοία μὲ τὴν ὁποίαν εἰς τὴν εὐγένειαν, οὔτε ἐγαννήθη ἄλλη, οὔτε γαννᾶται, οὔτε θέλει γαννηθῆ ἀπὸ τὴν φύσιν· Νεᾶνις παραπλήσιος μὲ τὴν ὁποίαν εἰς τὴν καθαρότητα τῆς προαιρέσεως οὔτε εὑρέθη ἄλλη, οὔτε εὑρίσκεται, οὔτε θέλει εὑρεθῆ εἰς ὅλην τὴν διαμονὴν τῆς κτίσεως. θεόπαις, μία μόνη, τελεία ἐν πάσαις γενεαῖς, ὅλη καλὴ, ὅλη σεπτὴ, ὅλη χαριτώνυμος, ὅλη Φωτὶ ἀπλέτῳ ἠγλαϊσμένη, καὶ ἄλλη οὐδεμία, οὔτε ἠξιώθη, οὔτε ἀξιώνεται, οὔτε θέλει ἀξιωθῆ πώποτε τῶν χαρίτων, τῶν ὁποίων αὐτὴ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατηξίωται. τί κόρη θεία, πανίερος, καὶ ὑπεραγία! συγχωρήσατέ με τιμαλφέστατοι πανηγυρισταὶ νὰ ἐντρυφήσω εἰς τὸ ὑπεργλυκύτατον ὄνομα· κόρη τῆς ὁποίας τὸ σεβαστότατον γενέσιον ἐπήυξησε τὰς ὑμνολογίας εἰς τὸν διάκοσμον τῶν Ἀγγέλων, ἀνέτειλε τὰς φαιδρότητας εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων, καὶ κατεβίβασε μεγάλην τὴν ψυχαγωγίαν καὶ εἰς τοὺς ἐν ᾅδου καθημένους προπάτορας. κυοφορία τῆς ὁποίας ἡ ὑπεροχαὶς καὶ χάριτες καταπλήττουσι καὶ ἐξιστῶσι τὸν νοῦν, εἰς τρόπον ὁποῦ ὅλος ἔκθαμβος, ὅλος ἐξεστηκὼς, ὅλος ἐν ἀμηχανίᾳ νὰ ἀπορῇ, ἆράγε σπερματικῶς, ἢ δημιουργικῶς ἡ τοιαύτη τοκοφορία ἔγινεν! ἆρά γε ἐκ θελήματος ἀνδρὸς καὶ σαρκὸς, ἢ ἐκ μόνου θείου θελήματος, τὸ ὑπερένδοξον τοῦτο γέννημα εἰς τὴν οἰκουμένην ἀνατέταλκεν! Ὅμως ἐγὼ βασιλικωτάτη, καθαρωτάτη, καὶ θεοχαρίτωτε κόρη, ὁμολογῶν μὲ ὅλας τὰς ψήφους, ὅτι τὸ Θειό-

τατον σὸν γενέσιον, εἶναι κατόρθωμα, ἀνδραγάθημα, καὶ μέγα θαῦμα τῆς φύσεως· ἡ ὁποία, μὲ τὴν θείαν βοήθειαν ἔτεκεν σὺ, ἀλλὰ μόνον, ἀλλὰ μέγα, ἀλλ᾽ ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων, ἔκρινα εὔλογον νὰ ὑμνήσω σήμερον, ὅσον δυνάμαι, τὰ τρία κατ᾽ ἐξοχὴν ὡραῖα, εἴτε μεγαλεῖα, εἴτε ὑπερβάλοντα, μὲ τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἐξωραϊσθεῖσα, ὑπερήρθης, ὑπερυψώθης, καὶ ἔφθασες εἰς ἐκείνην τὴν ἀπρόσιτον δόξαν, εἰς τὴν ὁποίαν οὔτε ἔφθασεν, οὔτε φθάνει, οὔτε θέλει φθάσει οὐδεμία ἄλλη εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς διαρκείας τοῦ παγκοσμίου τούτου Θεάτρου. τὰ ὁποῖα εἶναι ταῦτα, ὅτι ἐγεννήθης Βασίλισσα ὑπερτάτη ἀπὸ τὴν φύσιν, ἐχρημάτισας νύμφη μερικωτάτη τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν καθαρωτάτην σου προαίρεσιν, καὶ (τὸ καταπλῆττον πᾶσαν διάνοιαν) ἀνεδείχθης Θεοτόκος πανσέβαστος καὶ πολυύμνητος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. καὶ εἰσέρχομαι εἰς τοῦτο τὸ ὑπὲρ σθένος ἐπιχείρημα· καὶ διὰ τὸ ἄπειρον χρέος ὁποῦ εἰς τὴν σὴν μεγαλειότητα χρεωστῶ, διὰ τὰς πολλὰς εὐεργεσίας ὁποῦ ἔλαβα, καὶ εἰς κάθε ἄτομον τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν πλουσιοπάροχόν σου δεξιὰν δέχομαι· καὶ, διατὶ δὲν εἶναι πρέπον εἰς τὴν μεγάλην ταύτην ἡμέραν, διατὶ γενέθλιος ἐστὲ τῆς ὑπεραειπαρθένου μητρὸς, τοῦ μεγάλου Θεοῦ ἡμῶν, καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἵστανται ἔξυπνα εἰς τοὺς ὕμνους σου ὅλα τὰ δημιουργήματα, νὰ καθεύδουσιν οἱ λόγοι· καὶ διὰ νὰ πληρωθῇ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης αὐτὴ ἡ σεβασμιωτάτη, ἐκλαμπροτάτη, καὶ τιμιωτάτη ὁμήγυρις, τὴν ὁποίαν τὸ κοσμοχαρμόσυνον καὶ σεβαστόν σου γενέσιον εἰς τοῦτον τὸν περίβλεπτόν σου Ναὸν συνήγαγεν. ὅθεν θαῤῥῶν εἰς ἐσὲ τὴν συμπαθεστάτην Βασίλισσαν, καὶ εἰς τὴν εὐμένειαν τῶν περιφανεστάτων τούτων λογάδων, ἅπτομαι εὐθέως τῆς ὑποθέσεως.

Μέρος

Μέρος Πρῶτον.

Ὅτι ἡ Νεογενὴς ὑπεράγγελος, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας μεγάλη θυγάτηρ τῆς ἐνδοξοτάτης καὶ σωφρονεστάτης συζυγίας τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης, τῶν πανσεβάστων γεννητόρων· τῆς ὁποίας τὸ ὑπέρλαμπρον γενέσιον εἰς τὴν ἁρμονίαν πάντων τῶν γενεσίων ἔχει τὴν Ὑπάτην, δηλαδὴ τὸ ὑπεράνω, τὰ δ' ἄλλα τὴν Νήτην, ἤγουν, τὸ ὑποκάτω· διότι παρόμοιος μὲ αὐτὴν, ἄλλη οὔτε ἐγεννήθη, οὔτε γεννᾶται, οὔτε θέλει γεννηθῆ, καθὼς ἄλλος Χριστὸς οὔτε ἐγένετο, οὔτε ἐστὶν, οὔτε ποτὲ γενήσεται· διὰ τὴν ὁποίαν τὰ δεδοξασμένα ἐν γενεαῖς γενεῶν ἐλαλήθησαν, τῆς ὁποίας τὰ ἐλλόγια φεγγοβολοῦσιν εἰς τοὺς χρησμοὺς τῶν προφητῶν, καθὼς ἀκτινοβολοῦσι τὰ ἄστρα εἰς τὸ στερέωμα τῶν οὐρανῶν, μὲ τὴν ὁποίαν συγκρινόμενοι πάντες ὅσοι τὰ ἀφ' Ἡλίου ἀνατολῶν, οἱ εὐγενέστατοι δηλαδὴ, μ[ὲ] ὅλας τὰς ψηφοφορίας δυσγενέστατοι καλοῦνται, εἰς τῆς ὁποίας τοὺς παναχράντους πόδας, παρόμοια μὲ τοὺς εἰκοσιτέσσαρας πρεσβυτέρους τῆς Ἀποκαλύψεως (Κεφ. ιά.) βάλλουσι τὰ σκῆπτρα, καὶ διαδήματα οἱ Θεόστεπτοι βασιλεῖς, μὲ ἐρυθροὺς χαρακτῆρας ὑπογράφοντες, ὅτι ἐκεῖνοι εἶναι δοῦλοι, καὶ αὐτὴ ἡ ὄντως πανυπερτάτη βασίλισσα, εἰς τῆς ὁποίας τὰ μεγαλεῖα ἐκθαμβεῖται κάθε νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, δεσμεύεται κάθε γλῶσσα καὶ μεγαλόφωνος, ναρκεῖ κάθε κάλαμος καὶ ὀξυγράφος· Ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀρτίτοκος Μαριὰμ γεννᾶται βασίλισσα ὑπερτάτη ἀπὸ τὴν φύσιν, εἶναι ἀλήθεια τόσον τηλαυγὴς, καὶ καθαρωτάτη, ὥστε ὁποῦ εἶναι κατάδηλος, ὄχι μοναχὰ εἰς ἄνδρας πολυμαθεῖς καὶ ἐπιστήμονας, ὡς τὰ ἐλλογιμώτατα ὑμῶν ὑποκείμενα, ἀλλὰ πασίδηλος ἀκόμι ἀκόμι καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ οὐδ' ἄκρῳ δακτύλῳ, τὸ δὴ λεγόμενον,

τῆς γλυκυτάτης τῶν ἐπιστημῶν ποιότητος, καὶ τῆς ἁπλαίστου γνώσεως δὲν ἐγεύθησαν. καὶ διὰ τοῦτο ἐνταῦθα φαίνεται, καὶ ὑπάρχει, περιττὴ πᾶσα βεβαίωσις καὶ ἀπόδειξις.

Ὅμως διὰ νὰ ἀπαντλήσωμεν τὴν μελίρρητον γλυκύτητα, καὶ ἀμβροσίαν, ἡ ὁποία ἀπὸ ταύτην τὴν πάντοθεν μελισταγῆ χαριεστάτην ἡδυτάτην καὶ τερπνοτάτην ὑπόθεσιν, ὡσὰν ἀπὸ πηγὴν πολυχεύμονα ἀναβλύζει, καὶ πηγάζεται, ἂς βάλλωμεν ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὄμματά μας παρευθὺς, τὸ ὑπερένδοξον γενεθλιακὸν ἐκείνης δένδρον, καὶ μὲ ἀβλαβητικὴν περιέργειαν ἂς θεωρήσωμεν τόσον τὰ μακράν, ὅσον καὶ τὰ ἐγγὺς ὑπερδεδοξασμένα πρόσωπα, ὁποῦ αὐτὸ ὑπερθαυμασίως ἐξωραΐζουσι. διατὶ μὲ ἀλήθειαν θέλομεν κατοπτεύσει εἰς τὰ πόρρω τούτου τοῦ δένδρου πράγματα πολλὰ λαμπρὰ, βασιλικὰ, καὶ ἔνδοξα· θρόνους ὑψηλοὺς καὶ ἐπηρμένους, Οὐρανίας ἀπὸ μεγάλους θησαυροὺς πεποικιλμένας, Μήτρας καὶ διαδήματα ἀστράπτοντα ἀπὸ τοὺς βαρυτίμους λίθους· σκῆπτρα αὐγάζοντα ἀπὸ τὰ ἡλιοστάλακτα μαργαριτάρια· φλόγια μὲ μεγάλην ἀρέσκειαν τῶν θεατῶν, εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενα· Σημαίας ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς κατηγλαϊσμένας, καὶ μὲ τὸν Λέοντα εἰς τὸ μεσαίτατον ἐνυφασμένας. σύμβολα ἔτοῦτα, Ἱερογλυφικὰ, καὶ ἀγλαΐσματα ὅλα βέβαια, βασιλικά. ἀλλὰ τάχα συνεσταλμένα, εἰς ἕνα, ἢ δύο, ἢ τρία πρόσωπα; ὄχι ὄχι, ὑφαπλούμενα εἰς δεκατέσσαρας γενεάς.

Ἂς ἐνατενίσωμεν τώρα καὶ εἰς τὰ προσεχῆ καὶ ἐγγύτερα, καὶ θέλομεν θεωρήσει, μὲ θάμβος μέγα, καὶ πολλὴν ἔκπληξιν παραδειγματικὰ πρωτότυπα ἀπὸ τὴν ἰδίαν βασιλικὴν φυλὴν ἐκφυόμενα, ἀπὸ τὴν αὐτὴν Σειρὰν καταγόμενα, ἀπὸ τὸ αὐτὸ βασιλικὸν αἷμα ἀρδευόμενα, καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια βασιλικὰ καθήκοντα κλειζόμενα. διατὶ βλέ-

ποτες

ποτες καθαρῶς καὶ διηκριβωμένως πῶς καὶ ἡ ῥίζα, καὶ οἱ κλάδοι τȣ͂ ἄνωθεν γενεθλιακȣ͂ δένδρȣ, εἶναι δηλωτικοὶ βασιλικῶν, καὶ σεβαςῶν προσώπων, θέλομεν πληροφορηθῆ πῶς καὶ οἱ καρποὶ αὐτῶν μὲ τὸ βασιλικὸν δικαίωμα σύμφύονται καὶ συγγενῶνται· καὶ ἂς λάμψει ἡ πάντα νικῶσα ἀλήθεια.

Τὸ προτεθὲν γενεθλιακὸν δένδρον, ὡς ὁρᾶτε, ἔχει ῥίζαν, τὸν βασιλέα Ἰȣ́δαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκ μιᾶς ἀρχῆς ἐβραβεύθη ἡ δόξα, ἡ τιμὴ, τὸ κράτος καὶ ἡ βασιλεία, ἀπὸ τὸν μέγαν πατριάρχην Ἰακὼβ καὶ πατέρα τȣ. ἔχει κλάδȣς (ὢ γένος χρυσὸν, καὶ Θεοτίμητον!) ἔχει λέγω κλάδȣς τȣ̀ς δεκατέσσαρας βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ Δαβὶδ, ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, βασιλικῶς τὸν Ἰσραὴλ ἐποίμαναν. ἀπὸ αὐτȣ̀ς λοιπὸν τȣ̀ς βασιλικȣ̀ς κλάδȣς ἐξιώθησαν ὁ Ἰωακεὶμ, καὶ ἡ Ἄννα, καὶ ἐκ τȣ́των τὸ ἐκλόγιον τῆς εὐγενείας, τὸ μέγα ὑποκείμενον τῶν εὐλαβειῶν μας, ἡ ἀρτίτοκος Αὐγȣ́ςα, τῆς ὁποίας τὴν ὑπέρλαμπρον γέννησιν λαμπρῶς σήμερον ἑορτάζομεν, ἐξανέτειλε. τὴν ὁποίαν εἰς τὴν διαδοχήν τȣ μὲ τῆς προφητείας τὰ ὄμματα ὁ προπάτορ τῆς ἰδίας Ἰακὼβ προβλέπωντας, ὅλος χαρὰ, ὅλος ἡδονὴ, ὅλος σκιρτῶν καὶ ἀγαλλόμενος συνομιλεῖ μὲ τὸν ὑόν τȣ Ἰȣ́δαν, τὸν ἐπαινεῖ, τὸν εὔχεται, τȣ͂ προφανερώναι τὸ ὑπέρτατον ἀξίωμα, Ἰȣ́δα. τȣ͂ λέγει ὑέ μȣ, χαρὰ καὶ ςέφανός μȣ, προβλέπω ἐν πνεύματι τὰς μεγάλας εὐτυχίας σȣ, οἶδα ὅτι οἱ ἀδελφοί σȣ, διὰ τὸ σεβαςὸν ἀξίωμα τῆς βασιλείας ὁπȣ͂ φορεῖς, θέλȣν δείξει εἰς ἐσὲ κάθε σέβας, καὶ θέλȣν προσφέρει κάθε εὐφημίαν καὶ ἔπαινον· καtανοῶ τὰς ἀριςείας, τὰ Τρόπαια, τȣ̀ς Θριάμβȣς, καὶ τȣ̀ς φοίνικας ὁπȣ͂ θέλεις συγκροτήσει καὶ διεγείρει τόσον εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ἐδικόν σȣ, ὅσον καὶ

εἰς ἐκεῖνα τῶν διαδόχων σου, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σου· βλέπω ὅτι θέλεις θησαυρίσει, ὑπὲρ χιλιάδας καὶ μυριάδας θησαυρούς· γινώσκω ὅτι θέλεις ἐπαυξηθῆ, ὅσον ὀρέγεται τὸ Πλάτος τῆς ἐπιθυμίας σου. Ὅλα ταῦτα προορῶ καὶ σκιρτᾷ ἡ καρδία μου, τὰ φαντάζομαι καὶ ἀγάλλεται τὸ πνεῦμα μου, τὰ σοχάζομαι καὶ ὡς πατήρ σου μετὰ σοῦ συγχαίρομαι. ὅμως ἕνα, ἕνα εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχει νὰ σὲ ὑπερυψώσῃ, ἕνα τὸ ὁποῖον ὅταν λάβω εἰς νοῦν ἐξίσαμαι, ὅταν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὸ ζυγοςατήσω ἐκπλήττομαι, καὶ ὅταν μὲ ἀκρίβειαν τὸ συλλογισθῶ, ὅλος θάμβος γίνομαι. Καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸ σεβασμιώτατε πάτερ (λέγει ὁ υἱός του) ποῖον εἶναι αὐτὸ ὁποῦ ὑπερνικᾷ, καὶ ὑπερακοντίζει πάσας ὅσας προηρίθμησας εὐδαιμονίας; εἰπὲ, φανέρωσέ το εἰς ἐμέ; τότε μεγάλῃ φωνῇ τὸ ὑπέρτατον ἐκεῖνο καὶ ὑπερμέγισον χρησμολόγημα ἐξεφώνησεν. „ἐκ βλαςοῦ υἱέ μου ἀνέβης, „υἱέ μου ἀνέβης ἐκ βλαςοῦ. ὁ θεοφύτευτος, θεοχαρίτωτος, καὶ θεοκόσμητος, υἱέ μου, βλαςὸς, ὁποῦ μέλλει νὰ βλαςήσῃ εἰς τὴν διαδοχήν σου διὰ δόξαν ἰδιαιτάτην, καὶ διὰ τιμὴν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτὸς θέλει σὲ ὑψώσει, μεγαλώσει καὶ προβιβάσει εἰς τὴν πανυπερτάτην κορυφὴν τῆς ὄντως εὐδοξίας. ὅθεν δὲν παύω νὰ λέγω πολλάκις ὑφ' ἡδονῆς, ἐκ βλαςοῦ, ἐκ βλαςοῦ υἱέ μου ἀνέβης, ὑπερήρθης καὶ ὑπερυψώθης. Ἀλλὰ ποῖος ἄραγε εἶναι αὐτὸς ὁ τόσον πολυθρύλλυτος, καὶ πολυύμνητος κλάδος; ποῖος; ἡ Νεογενὴς κόρη καὶ Αὐγοῦςα, αὐτὴ ὑπερύψωσε τὴν βασιλικὴν τοῦ Ἰούδα φυλὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξανέτειλεν, ἀνεβίβασε τοὺς βασιλεῖς τοὺς ἐξ αὐτῆς, εἰς τὸ ἄκρον τῆς δόξης, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισε προπάτορας, καὶ τέλος πάντων ἐμεγάλωσε καὶ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἄνωθεν σεβαςῶν βασιλέων, τὸν Ἰωακεὶμ καὶ τὴν Ἄνναν,

Γεν. μθ'.

Ἄνναν, τὲς ὁποίες ἐκάλεσε γεννήτορας· καὶ ἀκέσατε τὸν Θεοφορέμενον Δαμασκηνὸν πόσον αὐξύνει τὸν λόγον με: „καὶ Τίκτει παῖδα ἡ ςεῖρα Ἄννα „οἵα ἐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμε, ἐδ' αὖ πάλιν „γενήσεται. βαβαί! βαβαὶ ἕνεκεν τῆς ὑπερβαλλέσης δόξης τῆς ἀρτιτόκε Θεόπαιδος, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὸ ὑπερδεδοξασμένον ἐκείνης ὑποκείμενον συςέλεται, καὶ εἰς ἅπασαν τὴν περιφανεςάτην γενεάντης ὑπερεκτείνεται. Εἰς τὴν Λιτάς.

Τώρα ποῖος ἀμφιβάλλει, ὅτι ἐκείνη ἡ κόρη ὁπῦ γεννᾶται ἀπὸ προπάτορας βασιλεῖς, τὲς ὁποίες μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθη ἐξ αὐτῶν, καὶ ὑπερεδόξασεν, ἐκείνη ὁπῦ ἀποτίκτεται ἀπὸ ἀπογόνες βασιλέων, τὲς ὁποίες μὲ τὸ νὰ ἔλαβε τὸ εἶναι παρ' αὐτῶν καὶ ὑπερεφαίδρυνε, ποῖος λέγω ἀμφιβάλλει ὅτι γεννᾶται βασίλισσα ὑπερτάτη ἀπὸ τὴν φύσιν; ἐγὼ χωρὶς ἀμφιβολίαν, χωρὶς διςαγμὸν, καὶ ὅλος πεπληροφορημένος, καὶ μὲ τὸν λόγον τὸ ὁμολογῶ, καὶ μὲ σκιρτῶντα κάλαμον τὸ ὑπογράφω. ζητεῖτε τὸ αἴτιον οἱ φιλέορτοι; ἀκέσατέ το μετὰ περιχαρείας. διατὶ ἰξεύρω πῶς ὅταν ἡ ῥίζα εἶναι βασιλικὴ, ἐπίσης καὶ οἱ κλάδοι καὶ οἱ καρποὶ βασιλικοὶ ὑπάρχεσιν. ὅταν ἡ ἄρρα καὶ ὁ σπόρος εἶναι δεσποτικὸς, καὶ τὸ γέννημα δεσποτικὸν λέγεται. ὅταν δηλαδὴ, οἱ πρόπαπποι, καὶ πάπποι εἶναι βασιλεῖς, καὶ οἱ ἀπόγονοι, βασιλέων ὀψίγονοι· καὶ τὸ τέκνον αὐτῶν, τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἐκ τῆς φύσεως καταπλετεῖ. διατὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς φυλῆς, καὶ διαδοχῆς, καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ βασιλικὸν αἷμα γεννᾶται, κατέρχεται, καὶ ἀρδεύεται. καὶ ὄχι τὸ δίκαιον μόνον μὲ βιάζει τοιετοτρόπως νὰ συμπεραίνω, ἀλλὰ καὶ τὸ πρέπον πολλῷ μᾶλλον μὲ καταναγκάζει, ἔτω νὰ ἀποφαίνωμαι. διατὶ ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ βασίλισσα ὑπερτάτη ἀπὸ τὴν φύσιν, ἐκείνη ὁπῦ ἔμελλε νὰ ἀνοίξῃ ἕνα μέγα βασίλειον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ

τὸ βασίλειον ἰωέωξεν· ἔπρεπε νὰ ἀνατείλῃ ἀπὸ γενεὰν κεκοσμημένlω μὲ μεγάλlω δόξαν, ἡ Θεόπαις Μαριὰμ ὁπῦ ἐγεννήθη διὰ νὰ τιμήσῃ ὅλον τὸ ἀδαμιαῖον γένος· ἦτον ἀναγκαῖον νὰ λάμψῃ ἀπὸ βασιλεῖς ἐκείνη ὁπῦ κατ' ἐξαίρετον καὶ ἀκοινώνητον ὑπεροχlὼ νὰ γένῃ νύμφη Θεόνυμφος ἐκείνου τοῦ προαιωνίου παντάνακτος, πρὸ χρόνων αἰωνίων, διὰ τlὼ καθαρότητά της ἐπροωρίσθη.

Τί εἶπα! καθαρότητα; ὄχι, ὄχι ὀλίγον εἶπα, ἀμείβω ἰδέαν, ὑπερέκχυσις ἀγαθότητος, πέλαγος ἁγνότητος, θάλασσα καθαρότητος, ὠκεανὸς ἁγιότητος ἡ καθαρότης τῆς παρθένου καὶ εἶναι, καὶ πισεύεται. καὶ θεωρήσατε παρακαλῶ τlὼ χαρακτηρισικlὼ εἰκόνα τῆς ἰδίας, τlὼ ὁποίαν εἰς τlὼ Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν ὁ συγγραφεὺς καὶ θεατὴς τῶν ἀρρήτων ὀπλασιῶν, μὲ πόσον ἀνεξάλειπτα χρώ-
Κεφ. δ. ματα ἐχρωματούργησε, „καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου, (τί „χρυσαυγέστατα λόγια!) Θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοία „Κρυστάλλῳ καὶ Ἶρις κύκλωθεν τοῦ θρόνου. Θάλασσα, φιλέορτον σύστημα, πλῆθος ὑδάτων ἑρμlωεύεται· ὑαλίνη, ῥείθρων εἰλικρινεστάτων ὀντότητα δηλοποιεῖ· ὁμοία μὲ Κρύσαλλον, ἄλλlω ὑπεροχlὼ καθαρότητος ἐμφανίζει. καὶ Ἶρις ἡλιόμορφος καὶ πολυχρώματος, περίοσειαν καὶ πλημμύραν ὡραιότητος χαρακτηρίζει, κύκλωθεν τοῦ θρόνου, καὶ πλησίον τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσιώης, ὑπερανῳκισμένlω, ὑπερέξοχον, καὶ ὑπερανέφικτον λαμπρότητα διατρανοῖ. τύποι, ἀπεικασίαι, καὶ χρωματουργίαι αὗται, τῆς ὑπὲρ πᾶσαν ἔρευναν, κατάληψιν, καὶ χωρὶς ὅρια καθαρότητος, τῆς ἀειπαρθένου θεόπαιδος· τῆς ὁποίας ἡ ἀχραντότης ὁλόγυρα εἰς τὸν θεϊκὸν θρόνον, ὑπεράνω πάσης ἄλλης θεοτερπῦς ἀγαθότητος ὑπερανίδρυται· καὶ εἰς τῆς ὁποίας τlὼ ἀπρόσιτον ὑπεραγιότητα, ἔχοντας ἔφεσιν, δι' εὐλάβειαν, διὰ ἁγιασμὸν, διὰ σωτηρίαν μου, ἐγὼ ὁ ἄναγνος, ἔμμυσος καὶ ἐῤῥυπωμένος

νὰ

νὰ πλησιάσω δι᾽ ἐγκωμίων, ὅσον εἶναι δυνατόν· φοβοῦμαι μὴν ἀκούσω ἀπὸ τὴν ἀκατάφλεκτον Βάτον, ὥσποτε ἐκεῖνος ὁ Μωϋσῆς ὁ μέγας, Ἱερεμία, Ἱερεμία, μὴ ἐγγίσῃς ὧδε· διὰ ποίαν αἰτίαν κυρία δέσποινα, πάντιμον κάρα; διατὶ ὧδε ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς, ὧδε βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς. διὰ τοῦτο ἀπομακρόθεν ἀνδρανίζω εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πηγὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ τοιαύτη καὶ τοσαύτη καθαρότης ἀνέβλυσεν· ἀπομακρόθεν ξανοίγω τὰς θεοποιοὺς ὁδοὺς τῆς κατ᾽ ἀρετὴν ζωῆς, τὰς ὁποίας ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀγαλλομένοις ποσὶν ὥδευσε· πόρρωθεν ἐπισκοπεύω τὴν μεγαλοψυχίαν, τὴν ὁποίαν ἀκόμι ἀκόμι μὲ τὸ μητρικὸν γλυκύτατον γάλα εἰς τὸ στόμα, εἰς τὸ νὰ ἀπετάξῃ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἐκέκτητο· δὲν ἅπτομαι τῷ νοΐ τὰς μελέτας, τὰς θεωρίας, τὰς ἀναβάσεις καὶ τὰς ὑψώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπὲρ τὰ Σεραφὶμ, μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν ὑπεράγιον τόπον ἐνδιατρίβουσα, ὁσημέραι, καὶ ὧραι ὑπερυψώνετο· δὲν προφέρω μὲ τὴν γλῶτταν τοὺς πνευματικοὺς τῆς ἁγνίας θησαυροὺς, ὅπου ἐκεῖ μέσα, καὶ ἔξω ἀπὸ ἐκεῖ, πάντοτε καὶ ἀεὶ, πανάγνως, οἰκείᾳ σπουδῇ καὶ προαιρέσει εἰς τὸ θεοτερπὲς ἐδικόν της Ἡρωϊκὸν ὑποκείμενον ἐπεσώρευσε. δὲν ἀνοίγω τὸ στόμα μου, οὔτε εἰς τὰς κεκρυμμένας αὐτῆς ἀρετὰς, διὰ τὸ ἀνεκλάλητον, οὔτε εἰς τὰς φανερὰς, διὰ τὸ ὑπερβάλλον. „διατὶ ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, οὕτω καὶ τὸ φῶς αὐ„τῆς, καθὼς δηλαδὴ αἱ μυστικαὶ πράξεις τῆς θεόπαιδος εἶναι δυσνόηταις, διὰ τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν, τοιουτοτρόπως καὶ αἱ φαναραὶ εἶναι δυσκολόφθασταις διὰ τὸ ὑπὲρ ποσότητα. Ψαλμ. ρλή.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγλαΐσματα, κοσμήματα, κατορθώματα καὶ ἡρωϊκὰ ἔργα τῆς ὑπεραγιωτάτης Νεάνιδος ἀφίσταμαι, ἀπομακρύνομαι, συστέλομαι, δὲν τὰ ἐπιχειρίζομαι· καὶ μετὰ πάσης αἰδοῦς

καὶ

καὶ εὐλαβείας ἐγγίζω εἰς τοῦτο μόνον τὸ ἄκρον ἄωτον, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ οὐράνιος καὶ ἡ ἐπίγειος ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία ὑπερεκθειάζει, ὅπου εἶναι ποῖον; ὅτι δηλαδὴ τὰς ὅλας τὰς χρυσᾶς καὶ θεοτερπεῖς τῆς ὑπερεξῃρημένης καὶ παναγιωτάτης ζωῆς της στιγμὰς ἐφύλαξε, (θαῦμα ἀκοῦσαι.) ἐφύλαξε τὸ ὑπέραγνον καὶ ὑπεράμωμον, τόσον εἰς τὸ πνεῦμα, ὅσον καὶ εἰς τὸ σῶμα, τόσον εἰς τὰς σωματικὰς αἰσθήσεις, ὅσον καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς δυνάμεις· καὶ τόσον ὑπερπληρέστατα, ὥστε ὅπου διὰ αὐτὴν τὴν κατὰ προαίρεσιν ἀναμαρτησίαν, χρυσαυγίαν τῶν ἡρωϊσμῶν, καὶ φεγγοβολίαν τῶν λογισμῶν, ὢ τοῦ θαύματος! ὑπερέβη, καὶ ὑπερηκόντισεν ἀπείροις διαστήμασι πάντας ἐκείνους ὅπου εἰς τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν διέπρεψαν, περισσότερον πάντων εἰς τὴν ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως λατρευομένην αὐτοκαθαρότητα καὶ αὐτοαγιότητα πλησιάσασα. καὶ διὰ τοῦτον τὸν λόγον, ὄχι ἅπαξ, ὄχι δὶς, ἀλλὰ πολλάκις εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων ὁ ἐπουράνιος
Κεφ. δ'. νυμφίος, πλησίον αὐτὴν ἐκάλεσεν, „ἰδοὺ εἶ καλὴ ἡ
Κεφ. ϛ'. „πλησίον μου, ἰδοὺ εἶ καλή· καὶ πάλιν ὅλη καλὴ ἡ „πλησίον μου. καὶ αὖθις, καλὴ ἡ πλησίον μου ὡς „εὐδοκία, ὡραία ὡς Ἱερουσαλὴμ, θάμβος ὡς „τεταγμένη.

Καὶ ἂς καταλάβωμεν ἐκ κρασπέδου, τὸ πᾶν ὕφασμα. ἡ κυρίως Παρθενία, ἀπὸ τὸν οὐρανοφάντορα μέγαν Βασίλειον, περιγράφεται μία εὐρυχωροτάτη καθαρότης, ἡ ὁποία δὲν συστέλεται εἰς μοναχὸν τὸ σῶμα, ἀλλ' ἁπλώνεται ἔτι προσέτι, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ διάνοιαν, φυλάττουσα καὶ τὸν ἔξω, καὶ ἔσω ἄνθρωπον, κατὰ πάντα καθαρώτατον καὶ ἀπαθέστατον. ταύτην συγχωρήσατέ μοι Παρθένοι, ὅσιοι, μονασταὶ, μιγάδες, λογάδες, ἥρωες τῶν ἀρετῶν, συγχωρήσατέ μοι τὴν ἐλευθερίαν ἁπαξάπαντες τῆς ἐνθριάμβοις, καὶ ἐν ἄγωσιν Ἐκκλησίας οἱ ἅγιοι· ταύτην, ταύτην,

κατὰ

κατὰ τὰ δύω αὐτῆς εἴδη, τὸ νοερὸν, καὶ σωματι-
κὸν, κατὰ τὸν νοῦν, καὶ κατὰ τὸν χοῦν, ἐν τῷ με-
τὰ σώματος βίῳ, οὐδεὶς ὑμῶν, οὐδεὶς εἰς τὸ ἀκριβὲς
διετήρησε· παρὰ μόνη μονωτάτη ἡ τῆς παρθενίας
πηγὴ, ἡ ἁγνὴ περιστερὰ, ἡ θεόπαις Μαριάμ.
„ὅθεν καὶ ἀσματολογήθη, μία ἐστὶ περιστερά μου τε- Κεφ. ϛ'.
„λεία μου, μία ἐστὶ τῇ μητρὶ αὐτῆς, ἐκλεκτὴ τῇ
„τεκούσῃ αὐτήν. διὰ τοῦτο καὶ εἰς αὐτὴν μόνην
δίδοται τὸ ὑπεραμόλυντον, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι, κα-
τὰ τοῦτο τὸ μέρος, πεζοὶ παρὰ λύδιον ἅρμα, μα-
κρόθεν δηλαδὴ αὐτῇ ἀκολουθοῦσι. διατὶ τὴν κατὰ
ψυχὴν παρθενίαν, τὴν κατὰ διάνοιαν λέγω κα-
θαρότητα, οὐδεὶς αὐτῶν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς
ἐδικῆς του ζωῆς νὰ κατορθώσῃ ἐδυνήθη. ἀλλὰ ἄλ-
λοτε νοῦν ἁγίου, ἄλλοτε νοῦν Χριστοῦ, καὶ ἄλλοτε νοῦν
ἀνθρώπου ἐκέκτηντο· ἄλλοτε ἐν ἀπαθείᾳ, καὶ
ἄλλοτε ἐν ἐμπαθείᾳ ἡ διάνοια αὐτῶν ἐρέμβετο· ἄλ-
λοτε ἐν γαλήνῃ, καὶ ἄλλοτε ἐν τρικυμίᾳ εὑρίσκε-
το· ἄλλοτε Ἑλένη εἰς τὸ παντέφορον ὄμμα, καὶ
ἄλλοτε Ἑκάβη ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐφαίνετο. καὶ διὰ
ποῖον δίκαιον; διατὶ πηλὸς πηλοῦ ὀρέγεται. καὶ
διατὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ τοιοῦτον προτέρημα. ὅθεν καὶ ὁ Συγγρα-
ἁπαξάπαντες οἱ ἅγιοι μὲ τὸν τῆς θεολογίας ἀκρό- φεὺς τῆς
τατον νοῦν, τὸν ἐξ ἐπαγγελίας γεννηθέντα, καὶ Κλίμακος.
εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ἀρετῶν φθάσαντα Ναζιαν-
ζηνὸν, ἐξομολογούμενοι παῤῥησίᾳ, φθέγγονται.
παρθένος εἰμὶ τῷ σώματι, τῇ δὲ ψυχῇ οὐ σάφα οἶ- εἰς τὰ
δα· διατὶ οἰκουμενικὲ πατριάρχα; διατί; „ἅπτεται Ἔπη.
„γὰρ οὐ τῶν πολλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρίστων εἰς τὸν μέ-
„ὁ μῶμος, ὡς μόνον ἂν εἶναι τοῦ Θεοῦ, τὸ παντε- γαν Βασ.
„λῶς ἄπταιστον, καὶ ἀνάλωτον πάθεσι.

Καὶ μετὰ Θεὸν τίς ἄραγε αὐτὸ, ὡς ὑπέρ-
λαμπρον χιτῶνα ἐνεδύθη; μόνον μονώτατον τὸ
ῥόδον τὸ ἀμάραντον, ἡ κλίμαξ τοῦ Ἰακὼβ ἡ με-
τάρσιος, τοῦ Ἀββακοὺμ τὸ ὄρος τὸ κατάσκιον, ἡ
ὑπεραμόλυντος δέσποινα, καὶ κυρία, ἡ ὁποία ὢ ξέ-

νον

νον ἄκουσμα, ἡ ὁποία διεφύλαξε, καθὼς τὴν τῆς σαρκὸς εἰς τὸ ἄκρον καθαρότητα, οὕτω καὶ τὴν κατὰ διάνοιαν εἰς τὸ ὑπερτέλειον παρθενίαν.

Καὶ ποῖος μᾶς βεβαιώνει; ποῖος; ὁ ἴδιος Θεὸς ὁ αὐψιδέξατος μὲ τὸ ᾆσμα τῶν ἀσμάτων κάθε νοῦν πληροφορεῖ. „ὅλη καλὴ ἡ πλησίον μου, καὶ „μῶμος οὐκ ἔστιν ἐν σοί· ὅλη, ὅλη καὶ σώματι, καὶ πνεύματι, καὶ καρδίᾳ, καὶ διανοίᾳ. τώρα πῶς νὰ μὴν ἐκφωνήσω μὲ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, πῶς νὰ μὴν βεβαιώσω μὲ ὅλην τὴν μεταφυσικὴν βεβαιότητα, πῶς νὰ μὴ συμπεράνω χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν καὶ δισταγμὸν, πῶς αὐτὴ μόνη ὑπὲρ πάντα τὰ σκιώματα Ἰακὼβ, προσέδραμε καὶ προσήγγισεν εἰς τὴν ἄπειρον καὶ ἄκτιστον τῆς αὐτοαχραντότητος ἀμφιτρίτην, καὶ παρέστη ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς καθαρότητος, τὸ ὁποῖον πρὸ ἐμοῦ καὶ ὁ προπάτωρ αὐτῆς Δαβὶδ, ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ ἐμελῴδησε, „παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκδεξιῶν σου, τερετίζοντας; Ὢ τοῦ θαύματος, τὶ ὕψωσις! τὶ ἀνάβασις! τὶ ὑπεροχὴ εἶναι ἐτούτη! ὑπεροχὴ ὁποῦ μοῦ ἀνοίγει τὰ ὄμματα τοῦ νοὸς νὰ θεωρήσω καὶ ἄλλο ὑπερβάλλον τῆς αὐτῆς, καὶ νὰ προσθέσω ὅτι τὸ πάμμεγα ὑποκείμενον τῶν εὐλαβειῶν μας, ὄχι μόνον ὑπερήρθη καὶ κέδρων καὶ λιβάνων, δηλαδὴ καὶ τῶν ἐν παρθενίᾳ καὶ ἁγνίᾳ διαλαμψάντων ἁγίων, ἀλλ᾽ ἐπὶ τούτοις ὑπερύψωται, κατὰ ταύτην, καὶ βουνῶν καὶ ὀρίων αἰωνίων, τῶν Σεραφὶμ λέγω καὶ Χερουβίμ. καὶ διὰ τελείαν ἐδικήν μας πληροφορίαν, ἂς θεωρήσωμεν τὴν ἀλήθειαν λάμπουσαν Ἡλίου τηλαυγέστερον.

Κεφ. δ'. Ψαλμ. μδ'.

Ἀποροῦσιν οἱ ὄντως θεολόγοι, καὶ πατέρες τῆς ἁγίας ἐκκλησίας. διατὶ τὸ μέγα καὶ ὑπερμέγιστον ἔργον τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, δὲν τὸ ἐπεχειρήθη ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ Σεραφὶμ, ἢ Χερουβὶμ, ἀλλ᾽ ἔκαμε χρεία ὁ εἷς τῆς Τριάδος νὰ σαρκωθῇ διὰ

διὰ νὰ τὸ τελειώσῃ· καὶ ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι μὲ τὸ νὰ ἦτον ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἀδὰμ ἄπειρος, ἐχρειάζετο μία ἄπειρος δύναμις, νὰ κοινωνήσῃ σαρκὸς καὶ αἵματος, διὰ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ. καὶ ἐπειδὴ ἡ τέτοια ἀπειροδυναμία δὲν δίδοται παρὰ μόνου τοῦ Θεοῦ, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. ἄλλοι δοξάζουσιν, ὅτι ἐνανθρώπησεν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀπομείνῃ αὐτῷ, σὺν τῷ πατρὶ, καὶ τῷ πνεύματι ἡ λατρεία, καὶ καθὸ δημιουργὸς, καὶ καθὸ λυτρωτὴς, καὶ νὰ μὴν ἐγνωρίζῃ ἡ κτισθεῖσα καὶ ἀναγεννηθεῖσα φύσις, ἄλλον ποιητὴν, καὶ ἕτερον σωτῆρα. Ἄλλοι τέλος πάντων ἀποφαίνονται ἀντάμα μὲ τὸν πολυμαθέστατον Συνέσιον εἰς τὰς Ἐπιστολὰς, ὅτι δὲν ἐσαρκώθη (σημειώσατε παρακαλῶ) δὲν ἐσαρκώθη ἕνα ἀπὸ τὰ Σεραφὶμ, ἢ Χερουβίμ. διατὶ ἦτον ἀδύνατον, ἐκεῖνο τὸ καθ' ὑπόθεσιν ἐνανθρωπῆσαν Σεραφὶμ, ἢ Χερουβὶμ, περικείμενον τὸ γεῶδες σκῆνος εἰς διάστημα τριῶν καὶ τριάκοντα χρόνων, ἦτον ἀδύνατον νὰ φυλάξῃ τὸ παντελῶς ἄπταιστον, καὶ ἀνάλωτον πάθεσιν. ἀδύνατον λέγουσιν οἱ προειρημένοι διδάσκαλοι· ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἀδύνατον ἐπιχορηγεῖ δύναμιν εἰς τὴν ἀδυναμίαν μου, εἰς τοῦτον τὸν τρόπον νὰ συλλογισθῶ.

Ἀνίσως εἰς ἕνα Σεραφὶμ, ἢ Χερουβὶμ, τὸ ὁποῖον ὑποθετικῶς νὰ ἐνδυθῇ τὸ πάχος τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ νὰ τὸ φορέσῃ χρόνους τρεῖς καὶ τριάκοντα, κατὰ τὴν ὀρθὴν, καὶ ἄπταιστον διδασκαλίαν τῶν φιλαλήθων διδασκάλων, τὸ ἀναμάρτητον εἶναι ἀδύνατον, εἰς ἄλλο κανένα κτιστὸν ὑποκείμενον πῶς νὰ γένῃ δυνατὸν; ἀνίσως τὸ Σεραφὶμ ἀπὸ τὰ ἑξαπτέρυγα, καὶ τὸ Χερουβὶμ ἀπὸ τὰ πολυόμματα· ἐκεῖνο κατὰ τὸν Ἀρεοπαγείτην, ἔχει ἄφατον τὴν σοφίαν· τοῦτο πᾶσαν τὴν φλογοδεστάτην θεοφιλίαν· καὶ τὸ ἕνα, καὶ τὸ ἕτερον ὑποδέχονται πρώτως καὶ ἀμέσως ἀπὸ τὸν Φωτοπάροχον Θεὸν τοὺς φωτισμοὺς· καὶ μεταδίδουν δευ-

τέρως, καὶ ἐμμέσως εἰς τὰς ἄλλας Ἱεραρχίας τὰς θείας ἐπιπνοίας· ἐὰν εἰς ἐκεῖνα εἶναι ὑπὲρ δύναμιν, τὸ παντελῶς ἄπλαστον, εἰς ποῖον ἄλλο δημιούργημα, τοὺς δερματίνους χιτῶνας ἐνδεδυμένον, θέλει γένῃ κατὰ δύναμιν; καὶ ἂν εὑρεθῇ ἕνα τέτοιον ποίημα, ὁποῦ νὰ τὸ ἐφύλαξεν, ὄχι μοναχὰ χρόνους τρεῖς καὶ τριάκοντα, ἀλλ᾽ ἐνιαυτοὺς ὁλοκλήρους ἑξήκοντα, ὑπερέχει ἐκεῖνα, ἢ ὄχι; τὰ ὑπερακοντίζει βέβαια, τὰ ὑπερνικᾷ χωρὶς ἀναλογίαν, καὶ σύγκρισιν. καὶ ἀνίσως περιπλέον εἶναι καὶ ἀπὸ τὴν φύσιν τὴν ἀσθενεστέραν, τὴν γυναικεῖαν, πόσον περισσότερον ἐπαύξεται ἡ ἐκείνης ὑπεροχή; τόσον ὁποῦ ὑπερεκπλήττει, καὶ ὑπερέχει πᾶσαν ἔννοιαν.

Ἀλλὰ ἤθελεν εἰπῇ τινὰς, μία τοιαύτη καὶ τοσαύτη γυνὴ, ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανόν· ναὶ, καὶ
Ἀποκ. „σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνὴ περιβε-
ιβ΄. „βλημένη τὸν Ἥλιον, καὶ ἡ Σελήνη ὑποκάτω τῶν „ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέ„φανος ἀστέρων δώδεκα. ἀλλὰ τάχα παρομοία μὲ ἐκείνην ἐπάτησε ποτὲ τὴν γῆν; ὤφθη ἐν σαρκί; ἐφάνη ἐν ἀνθρώποις; τὴν εὕρηκε τινάς; ἀλλὰ γυναῖκα ἀνδρείαν τὶς εὑρήσει; τὴν εὕρηκε, φιλέορτον σύστημα, τὴν εὕρηκεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὴ, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ἀρχαγγέλου
Λουκ. Γαβριὴλ εὕρηκε χάριν. „μὴ φοβοῦ Μαριὰμ, εὗρες
Κεφ. ά. „γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. τὴν εὕρηκεν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ ὑμνογράφος τῆς Θεόπαιδος,
εἰς τὸν εἰς τοῦτον τὸν τρόπον μελῳδῶν, εὗρες γὰρ χάριν
Εὐαγγ. ἐνώπιον Κυρίου, ἣν εὗρεν οὐδέποτε ἄλλη τις πάναγνε. τὴν εὕρηκε τὸ ἀγαλλίαμά μου, ὁ Θεὸς, ὁ σωτήρ μου. ὁ ὁποῖος καὶ τῷ λόγῳ τῆς ἰδίας προγνώσεως, καὶ πρὸ τοῦ νὰ πατήσῃ ἐκείνη τὴν γῆν, μὲ φαεινότατα χρώματα τὴν σεβαστὴν εἰκόνα της εἰς τὸ πλάτος τοῦ οὐρανοῦ ἐζωγράφισε. καὶ ἡ γυνὴ ἡ ὁποία πρότερον ὤφθη εἰς τὸν οὐρανὸν, κατὰ τὴν εἰκόνα, ἐφάνη ἔπειτα εἰς τὴν γῆν, κατὰ τὸ πρωτότυ-

τὸ τύπον. καὶ ὅσον διαφέρει τὸ πρωτότυπον ἀπὸ τὴν εἰκόνα, τόσον διαφέρει αὐτὴ, ἀπὸ ἐκείνην. τί ὑπεραντιάνειρα! τί ὑπεράγγελος! τί ὑπεραξιάγαστος γυνή! γυνὴ ἡ ὁποία κάθηται ...ντοτε βασίλισσα, ἡ ὁποία μόνη μονωτάτη, θαυμαστοῖς ναὶ, ἀλλ᾽ ἀληθέσι τρόποις, ἐστάθη ἥττων φύσεως, καὶ ἦρε νικητικὰ βραβεῖα κατ᾽ αὐτῆς. ἐπειδὴ αὐτὴ πρὶν νὰ ἐγνωρίσῃ τὴν φύσιν, ἔφθασεν εἰς τὸ ὑπὲρ φύσιν, καὶ πρὶν νὰ ἐξυπνήσουν τὰ πάθη, ἔφθασεν εἰς τὸν ἀκρότατον βαθμὸν τῆς ἀπαθείας.

Ὅθεν μὲ κοινὴν ψῆφον τῆς ἐκκλησίας, ἥτις οὔτε ἀπατᾷ, οὔτε ἀπατᾶται, ἀποφαίνομαι, ὅτι εἰς ὅλους τοὺς ἑξήκοντα χρόνους τῆς ὑπεραγνωτάτης αὐτῆς ζωῆς διετήρησεν, ὢ τοῦ θαύματος, καὶ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ διεφύλαξε, τὸ παντελῶς ἄπταιστον. καὶ διὰ τοῦτον τὸν λόγον, καὶ μὲ ὅλα τὰ φωτοπάροχα κτίσματα συγκαταβατικῶς παραβάλεται. ὄρθρος λέγεται, καλὴ ὡς ἡ Σελήνη κηρύττεται, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ Ἥλιος ἐκθειάζεται, καὶ κύκλωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, οἱ ἀστέρες περιτίθενται. τὰ ὁποῖα ὅλα ὁμοῦ, ἓν τοῦτο καὶ μόνον διατρανοῦσιν, ὅτι ἡ ὑπεραειπάρθενος μᾶλλον ἁγίων, καὶ ἀγγέλων εἰς τὸ ἄκτιστον κάλλος τῆς θεότητος μιμητικῶς ἀνῆλθε, καὶ ἀναβέβηκε, φυλάξασα τὸ ὑπεράγιον εἰς τὰς ἐννοίας, ὁμιλίας, καὶ ἐργασίας. τὸ ὁποῖον εἰς κάθε ἄλλην κτιστὴν φύσιν σάρκα ἐνδεδυμένην, καὶ μὲ τὴν αὐτεξούσιον δύναμιν πεπλουτισμένην, τῶν ἀδυνάτων ἀδυνατώτατον, ἀπὸ σοφωτάτους διδασκάλους ὀλίγον πρότητερα, καθὼς ἠκούσατε, ἐμαρτυρήθη.

Ἆσμα ς΄.

Ἀποκ. ιβ΄.

Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπεράνθρωπον, καὶ ὑπεράγγελον ὑπερθαύμαστον, καὶ μέγιστον κατόρθωμα, πότε τάχα ἐκατώρθωσεν; ἀκούσατε ἀλλὰ μετὰ θάμβους, ἀλλὰ μετ᾽ ἐκπλήξεως. ὅταν ἡ θεόπαις Μαριὰμ μὲ ὅλην τὴν βασιλικὴν εὐγένειαν, καὶ δόξαν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον διὰ γεννήσεως εἰσελήλυθε· τότε ὅλη ἡ ὑφήλιος,

λιος, ἐξηρημένων ὀλίγων τινῶν ἰσραηλιτῶν, ἦτον μία ἀσωτία, ἀπώλεια, ἀσέλγεια, ῥυπαρία, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ σύντομα, αὐτόχρημα μολυσμός· καὶ αὐτὴ ἐν τῷ κόσμῳ . . ., ὅλη καλὴ, ὅλη ἄμωμος, καὶ ἀμόλυντος· καὶ ὅτε ὁ κόσμος εἰς τὸν πυθμένα, καὶ βάθος τῆς μοχθηρίας παναθλίως κατωλίσθησε, τότε αὐτὴ εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀκρώρειαν τῆς ἁγιότητος πανευδαιμόνως ἀναβέβηκε, χωρὶς νὰ ἀπεράσῃ πώποτε ἀπὸ τὴν καθαρωτάτην αὐτῆς διάνοιαν, οὐδὲ κἂν ἐνθύμιόντι κοσμικόν· χωρὶς νὰ διαβῇ ποτὲ ἀπὸ τὴν ὑπεραγιωτάτην αὐτῆς ψυχὴν, οὐδὲ κἂν ψιλὸς λογισμὸς ἔμμυσος, οὐδὲ κἂν διαβατικὴ ἔνυλος φαντασία ἐφέσεως· τὸ ὁποῖον προτέρημα ὁ θίασος τῶν Θεολόγων δὲν τὸ δίδει εἰς τὸ μερικὸν, ἀλλὰ εἰς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, τὸν Θεὸν δηλαδή· ὁ ὁποῖος εἶναι ἀναλλοίωτος· διατὶ παντέλειος, διατὶ ἄπειρος, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ αὐτός.

Ὅθεν ὁ θεοφορούμενος Δαμασκηνὸς, καὶ θερμότατος ὑμνολόγος τῆς ὑπεραμώμου θεόπαιδος, βλέποντάς το ἀπὸ αὐτὴν ὑπεραγίως πεπληρωμένον, καὶ ὡς βαθὺς, εὐθοὺς, καὶ θεολογικώτατος ἐπιστάμενος, ὅτι ἕνα τέτοιον προσὸν, καὶ ἐξαίρετον ἰδίωμα εἶναι τοῦ ἄκρου τῶν ὀρεκτῶν, τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀπειροτελείου, καὶ φοβούμενος μήπως τινὲς τὴν νομίσουσι ἑτέρας ὑπερτέρας φύσεως, καὶ οὐχὶ τῆς ἡμετέρας τῆς ἀνθρωπίνης, καὶ ἀποδειλιάζων μήπως προσφέρουν εἰς αὐτὴν λατρείαν, καὶ ὄχι ὑπερδουλικὴν προσκύνησιν, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν νομοθεσίαν, πετῶντι καλάμῳ, ἐπρόσθεσεν εἰς τοὺς ὕμνους τῆς αὐτῆς, χαῖρε θυγάτηρ Ἀδὰμ τοῦ φθαρέντος, ὡσὰν νὰ ἔλεγε, τοῦτο τὸ θαῦμα τῆς καθαρότητος, τὸ τέρας τῆς ἁγιότητος, τὸ πλήρωμα τῆς κατ' ἀρετὴν τελειότητος, τὸ ὁποῖον ὅσα πλουτεῖ ὁ Θεὸς ἐκ φύσεως, ἐκατώρθωσεν ὑπὲρ πᾶν λογικὸν κτίσμα ἐκ προαιρέσεως, τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλης φύσεως, ὄχι, ὄχι, αἱρέτωσαν οἱ προαδαμῖται,

ἀλλὰ

ἀλλὰ ὑπάρχει τῆς ἡμετέρας, τῆς βροτείου, τῆς ἀνθρωπίνης, θυγάτηρ ἀπόγονος τοῦ Ἀδὰμ τοῦ φθαρέντος, τοῦ πεπλωκότος.

Καὶ ἀπὸ ἐδῶ, ὦ Θεὲ τῶν θαυμασίων, πόσον ὑπερθαύμαστα μυθὰ ἐξωραΐζουσι τὴν ὑπερακηλίδωτον θεόπαιδα! ἐξάπαντως ἄφραστα, ἀνεκδιήγητα, καὶ ἀνεξιχνίαστα. ἕνεκεν τίνος; διατὶ ὄντας αὐτὴ ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ Ἀδὰμ προαχθεῖσα, καὶ ἄχρι καιροῦ τῆς ποιότητος ἐκείνου, κατὰ τοὺς πατέρας, μετέχουσα, νὰ ἐκβλαστήσῃ ὅλα τὰ ἀειθαλῆ, καὶ ἀμάραντα ἄνθη τῆς καθαρότητος, νὰ ζωογονήσῃ ὅλους τοὺς ὡραιοτάτους, ἀγλαομόρφους, καὶ γλυκυτάτους καρποὺς τῆς παναγιωτάτης τελειότητος, τοῦτο εἶναι ἕνας μέγας ἀμίμητος, ἀκοινώνητος, καὶ ἰδιαίτατος Ἡρωϊσμὸς τῆς ἀναμαρτήτου Νεάνιδος· τοῦτο ἐπιχορηγεῖ ἄπειρον καλλονὴν εἰς τὰς προκοπάς της· παραστάνει ὑπερεπίτασιν ἀγώνων τῆς σεβαστῆς Αὐγούστης, πολυύμνητον ἀνδρείαν ταύτης τῆς ὄντως Ἡρωΐδος, ἄκραν προσήλωσιν, ἐνατένισιν, καὶ ἀφιέρωσιν ὁλικὴν, εἰς πάντα τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον καθήκοντα, εἰς ὅλας τὰς ὁλοφώτους ἐνεργείας, εἰς πάσας τὰς πληρεστάτας ἡμέρας τῆς Θεοτερποῦς Θεοφιλοῦς, καὶ Θεομιμήτου βιοτεύσεως ταύτης τῆς μονωτάτης ὑπεραχράντου.

Τώρα τούτων οὕτω προκειμένων, τί ἄραγε συνάγεται; ἂς τὸ εἰποῦν, οἱ Ἄγγελοι· εὐλογία· τί συμπεραίνεται; ἂς τὸ ἐκφωνήσουν οἱ Ἀρχάγγελοι. δόξα· „εὐλογημένη ἡ δόξα Κυρίου ἐκ τοῦ τόπου αὐ„τοῦ. διὰ ταῦτα ἐπιχορηγεῖται αὐτῇ, ὦ Θεὲ τῶν σῶν χαρίτων! τί τάχα; ὑπεράπειρος ἐπιβράβευσις θειοτάτων, ἀνεκλαλήτων, καὶ ὑπερφυεστάτων γερῶν, βραβείων, καὶ ἐπάθλων, εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὁποίων μεγάλῳ, καὶ ὑψηλῷ τῷ κηρύγματι προσκαλῶ ἅπαντας. ἴδετε φιλοπάρθενοι, καὶ σκιρτήσατε, ἴδετε εὐλαβεῖς ἑορτασαὶ τῆς Θεόπαιδος, καὶ χορεύσατε, ἴδετε τὴν ἄφραστον ὑπεροχὴν τῆς

Ἰεζεκ. Κεφ. γ΄.

δόξης, τὴν ὁποίαν ἡ ὑπερβάλλουσα καθαρότης τῆς ὑπεραειπαρθένου προσεκόμισεν· ἴδετε, ἀκούσατε καὶ ἐκπλαγῆτε, φρίξατε καὶ θαυμάσατε, ἐπεθύμησεν ὁ αἰώνιος Βασιλεὺς τοῦ νοεροῦ κάλλους αὐτῆς, ὠρέχθη θεοπρεπῶς τὴν ὡραιότητα τὴν εὐώδη, τὴν μελισταγῆ, τὴν χαριεστάτην τῆς παρθενίας αὐτῆς. ἔτρωσαν ἀπαθῶς τὴν ἀπαθεστάτην αὐτοῦ καρδίαν, ἡ πολυτίμηταις προῖκες τῆς ὑπεραγιωτάτης ζωῆς αὐτῆς. καὶ ὁ πάντων δεσπότης μὲ μερικωτάτην ἀγάπησιν ἠγάπησεν αὐτήν, καὶ ἐξελέξατο ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν νύμφην ἀγαγέσθαι ἑαυτῷ.

Καὶ ἰδού, ἰδοὺ ἡ ἐστεφανωμένη καὶ πυργωμένη ἀπάσαις ταῖς ἀρεταῖς πόλις, ἰδοὺ πῶς ὑπερδοξάζεται μὲ τὴν θείαν ἐνοίκησιν. ἰδοὺ τὸ ὑπεραειπάρθενον δοχεῖον τῆς καθαρότητος, πῶς γίνεται ἐπάξιον χωρίον τῆς θεότητος· ἰδοὺ μὲ ἕνα λόγον ἡ ὑπεράμωμος Νεᾶνις, πόσον πολυυμνήτως ἀντιπροικίζεται, καὶ γίνεται, ὢ ξένον ἄκουσμα! γίνεται μερικωτάτη νύμφη Θεόνυμφος· τίνι τρόπῳ; ὁ ἄναρχος Πατὴρ εὐδόκησεν εἰς αὐτήν, ὁ συνάναρχος υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπισκιάσαν, ἀνέδειξεν, ὢ πολυΰμνητον πρόσρημα! ὢ σεβαστὸν ὄνομα! ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐπιλαμβάνωντας μοναχὰ ἁγιάζεται ἡ διάνοιά μου, προφέρωντας λαμπρύνεται ἡ γλῶττά μου, καὶ βάνωντας εἰς τὴν καρδίαν μου, κατὰ τὸ προσῆκον βυθίζομαι εἰς ὑπερμεγίστην εὐλάβειαν τῆς ἰδίας, ἀνέδειξεν, ἀνέδειξε, λεγέσθω πολλάκις ὑφ' ἡδονῆς, ἀνέδειξε Θεομήτορα, Θεοτόκον, Θεογεννήτριαν, Κεχαριτωμένην, καὶ Μητέρα τοῦ παντάνακτος.

Μέρος Δεύτερον.

Ναί, ναὶ Θεοτόκος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἡ πανάχραντος θεόπαις Μαριὰμ ἀναδείκνυται. διατὶ αὐτό, ὡς καθὼς κηρύττει ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴν καθέδραν τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ μέγας Ἀθανάσιος, μικρόν τι ἀκαρὲς ἄτομον, ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀρχαγγε-

Ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

λικὸν

λικὸν ἀσπασμὸν, ἢ καθὼς ἀποφαίνεται ὁ συγγραφεὺς τῶν μελιῤῥήτων ὕμνων τῆς Θεομήτορος, συνὼ τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, ἐπελθὸν ἐπ' αὐτὴν ἐν πάσι τοῖς ἐσιωδῶς προσοῦσιν αὐτῷ, κατὰ τὴν Θ..ρχίαν, ὄχι μόνον ἀφεῖλεν ἀπ' αὐτῆς, ἐκεῖνο τὸ προπατορικὸν παρακολούθημα, „προκαθαρθείσης τῷ πνεύματι, ὄχι μόνον ὑπερεπλήρωσεν αὐτὴν ἀπὸ ὅλα τὰ θεῖά τε χαρίσματα, ὄχι μόνον ἐποίησε κεχαριτωμένην, πηγὴν χάριτος, σκήνωμα ἡγιασμένον, καὶ σωημμένον μὲ τὰ ὑπερφυᾶ μεγαλοδωρήματα εἰς τὸ διηνεκὲς, ἀλλὰ καὶ ἀνέδειξεν, ὢ βάθος δόξης! ὢ ὕψος ἀξίας! ὢ πλάτος μεγαλειότητος! ὢ θαῦμα θαυμάτων, καὶ τεράστιον τερασίων ὑπερεπέκεινα! ἀνέδειξε ταύτην, ἑνὸς μόνε τοῦ τρισηλίου, καὶ ὑπερεξῃρημένου ἀκτῖνος φωτὸς, τιμιωτέραν τοῦ διακόσμου τῶν ἀγγέλων, καὶ ἐνδοξοτέραν τοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων, ἀνέδειξε λέγω μητέρα Θεοῦ, Θεοτόκον, καὶ Κεχαριτωμένην. Μὰ τίνι τρόπῳ τάχα ἐτελεσιουργήθη τὸ ὑπέρτατον τοῦτο, καὶ θαυμασιώτατον τελεσιούργημα; ἐδιάθεσεν, ἐνεδυνάμωσεν, καὶ γόνιμον κατεσκεύασε, κατὰ τὸν Ἱερὸν Θεοφύλακτον, τὴν καθηγιασμένην αὐτῆς μήτραν, καὶ ἀπὸ τὰ ὑπέραγνα, πανάγια, καὶ προσκυνητὰ ἐκεῖνα αἵματα, ἐν ἐκείνῃ τῇ παρθενικῇ μήτρᾳ, πανάγνως, καὶ Θεοπρεπῶς ἐδημιούργησε τὸ πρόσλημμα τῆς ἀνθρωπότητος, θεοϋπόστατον, εἰς τὴν θείαν ὑπόστασιν τοῦ ὁμοουσίου λόγου, ἐξ ὅτου περ ἐγένετο, καὶ εἰς αἰῶνας αἰώνων ὑφιστάμενον. ἡ ὁποία τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀρχίθεος, καὶ ὑπεράρχιος ὑπόστασις, καθ' ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος, μείνασα ἀπερίγραπτος ὅπερ ἦν, ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ παρθενικῇ, ὅπερ οὐκ ἦν. καὶ τῶν ἐννέα μηνῶν, κατὰ τὸν δρόμον, καὶ θεσμὸν τῆς ἀνθρωπίνης κυοφορίας τελειωθέντων, καθὼς συνέλαβεν ἀσπόρως, ἀπεκύησεν ἀδιαφθόρως τὸν Κύριον τῆς δόξης, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἐκεῖνον τὸν ἴδιον ἐνυπόστατον υἱὸν καὶ λόγον,

Ναζιανζ. λόγῳ μή.

Λουκᾶ Κεφ. ά.

λόγον, τὸν ὁποῖον πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ὁ προάναρχος πὴγ ὁ ὅτε παρ᾽ ἑαυτῦ, ὅθ᾽ ἑτέρωθεν τὸ εἶναι ἔχων, κατὰ τὸν Ναζιανζιωὸν, ἐγέννησεν ἀνεκφράστως, αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐπ᾽ ἐχάτων τῶν χρόνων ἔτεκεν αὕτη ἀπειράνδρως, τὸ σωτήριον κύημα, τὸν ἄσαρκον, Θεὸν σαρκοφόρον, ἐσπαργάνωσεν, ἐγαλέχησε, καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς ἐβάστασε. καὶ δι᾽ αὐτὴν τὴν ὑπερφυεστάτην, λατρευτὴν, καὶ προσκυνητὴν γέννησιν, τῦ αἰωνίυ βρέφυς, τῦ παντοδυνάμυ παιδίυ, παντάνασσα Ἱερολογεῖται, Θεομήτωρ μεγαλύνεται, καὶ Θεοτόκος Κυρίως, καὶ ἀληθῶς δογματίζεται, ὑμνολογεῖται, καὶ ὑπερσέβεται. εἰς τόσην τιμὴν, φιλέορτον σύστημα, εἰς τόσην δόξαν ἡ πολυτίμητος παστὰς, καὶ παρθένος, ἡ χαριτώνυμος, καὶ ὑπεράγιος ὑπερυψώθη, τόσην χάριν εὗρε παρὰ τῷ Θεῷ, νὰ γένη μήτηρ τῦ παντάνακτος, καὶ νὰ διαμένη εἰς πάντας τὺς αἰῶνας ὑπεραειπάρθενος. δόξα αὐτὴ, τῆς ὁποίας ὅρια δὲν εὑρίσκονται· διατὶ εἶναι ἄπειρος. χάρις τὴν ὁποίαν ἐγκώμια δὲν φθάνυσι· διατὶ εἶναι ὑπεράφθεγκτος, καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἰδίας, ἅπας ἐγκωμίων νόμος ὑπερνικᾶται.

Διὰ τῦτο παραχωρήσατε οἱ ἔπαινοι, παραχωρήσατε, δόσατε τόπον εἰς τὰς ὑμνῳδίας αἱ εὐφημίαι, τὰς ὁποίας μὲ ταῖς λιγυραῖς φωναῖς, καὶ γλυκυφώνοις στόμασιν ἐξάρξαθε ὑμεῖς, ὑμεῖς τὰ Σεραφὶμ, Χερυβὶμ, Θρόνοι ἐξάρξαθε· ὑμνήσατε τὴν ὑψηλοτέραν καὶ καθαρωτέραν ὑμῶν, λέγοντες αὐτῇ, „μακαρία σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ μακαρία ἡ κοιλία σῦ, ἡ Θεὸν χωρήσασα, οἱ μαθοὶ, ὓς αὐτὸς νηπιάσας ἐθήλασεν. Ἀναλάβετε καὶ ὑμεῖς Κυριότητες, Δυνάμεις, καὶ Ἐξυσίαι τὸν ὕμνον ἐκ τῦ στόματος τῆς πρώτης Ἱεραρχίας, καθὼς ἐγὼ ἀπὸ τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, βοῶσαι τῇ Θεομήτορι, „εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ μακαρία ἡ κοιλία σῦ, ἡ Θεὸν βαστάσασα, καὶ μαθοὶ, οἱ ἐξέθρεψαν Θεὸν παιδίον γενόμενον. Ἐκφωνήσατε

ὡ τῷ περὶ δόγμ. λό.

σατε

σαῖε ἢ ἡ τρίτη τῶν Ἀρχῶν, Ἀγγέλων τε ἢ Ἀρχαγγέλων Ἱεραρχία, ἐκφωνήσατε μεγάλη φωνῇ πρὸς τὴν Θεοτόκον ἀναβλέπουσαι τὸν ἐκφαντορικώτατον, καὶ περιληπτικώτατον ὕμνον, τὸν ὁποῖον εἷς ἐξ ὑμῶν, Γαβριὴλ ὁ μέγιστος ὁ νοῦς, ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς δόξης ἀποσταλεὶς περιχαρῶς, καὶ σεβαστῶς ταύτῃ προσεφώνησε „χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ἡμεῖς δὲ ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία τί; καὶ ἡμεῖς ἀκηλίδωτε, ἢ ὑπέραγνε μήτηρ τοῦ Ἐμμανουὴλ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦμεν, δοξάζομεν, καὶ ὑπερδουλικῶς προσκυνοῦμεν τὴν βασιλικωτάτην σου γέννησιν. Καὶ ἐπειδὴ ἐτήσιος αὕτη ἡ κοσμοχαρμόσυνος ἑορτή σου, μακαρίζομεν, ἢ μεγαλύνομεν καὶ τὴν παναγεστάτην, καὶ κατὰ προαίρεσιν ἀναμάρτητον ζωὴν, ἐσὲ τῆς ὑπεραγιωτάτης μητρὸς τοῦ ἀναμαρτήτου Θεοῦ ἡμῶν· ἑορτάζομεν λαμπρῶς, καὶ μεγαλύνομεν τὰς ὑπερλάμπρους ἑορτάς σου, ἀγκαλὰ καὶ ὄχι ψυχαῖς καθαραῖς, ὄχι ἀρρυπώτοις χείλεσι. καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τάχα; διατί; ὢ τῆς ἐπηρείας! διατὶ ὑπάρχομεν ἁμαρτωλοί· ὅμως παρθένε Θεοτόκε, ἀγκαλὰ καὶ τοιοῦτοι, δὲν παύομεν ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφωνῶμεν μεγάλῃ καὶ διαπρυσίῳ φωνῇ, τοὺς αἴνους, ὕμνους, ἢ μακαρισμούς σου· δὲν σχολάζομεν ἐδαφιαίως, καὶ πρέπει νὰ προσπίπτωμεν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς παναχράντους πόδας σου, καὶ κάθε ἡμέραν, καὶ ὥραν νὰ ζητοῦμεν μετ' εὐλαβείας ἄκρας ἀπὸ τὴν δραστικωτάτην, καὶ πανδοδιώαμον πρεσβείαν σου, καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν κατὰ διάνοιαν ἐμπαθῶν ἐννοιῶν, καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κατὰ πρᾶξιν ἐδικῶν μας ἁμαρτιῶν. καὶ δὸς, δὸς τὴν χάριν ταύτην, δὸς μεγαλοδωροτάτη παντάνασσα, τῶν σῶν δωρεῶν ἀξίους ἡμᾶς γενέσθαι Θεοτόκε παρθένε, διὰ νὰ σὲ ὑμνῶμεν καθαρῶς, καὶ εὐχαριστῶμεν ἀξιοπρεπῶς, διὰ τὰς μεγάλας χάριτας, καὶ εὐδοξίας, ὁποῦ διὰ σοῦ ὑπὲρ δαψίλειαν, καὶ περιουσίαν ἐλάβομεν. διατὶ ἂν αὐτὴ ἡ μυστικὴ αὐγὴ ἄχρι τοῦ νῦν δὲν ἤθελες φέρῃ τὸ

ὑπὲρ ἥλιον φῶς εἰς τὴν οἰκουμένην, ἡμεῖς βέβαια ἕως τώρα ἠθέλαμεν διαπορεύεσθε εἰς τὸ σκότος τῆς ἀθεότητος. Ἂν αὐτὴ ἄχρι τοῦ νῦν δὲν ἤθελες γεννήσῃ τὸν ζωοδότην, καὶ ζωοπάροχον Ἰησοῦν, ἡμεῖς ὅλοι, ὅλοι, οὐδενὸς ἐξῃρημένου, ἠθέλαμεν εἶσθαι νεκροί, ('Ἀποκαλ. ιδ'.) ὄχι μακάριοι· διατὶ ὄχι ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες, ἀλλὰ νεκροὶ τρισάθλιοι· διατὶ ἐν ἀσεβείαις. τί εἴπω; τί λαλήσω; πῶς νὰ ἀριθμήσω τὰς ἀπείρους χάριτας, ὁποῦ ἀπὸ ἀπὸ ἐσὲ τὴν Θεοτόκον ἐλάβομεν; πῶς νὰ εὐχαριστήσω ἀξιοχρέως τὴν ἡμῶν ἐνεργέτιδα; ἂν ἡμεῖς εἴμεσθε χριστιανοὶ, ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία ὁποῦ ἐγέννησας, καθ' ἡμᾶς, δι' ἡμᾶς, ὑπὲρ ἡμᾶς τὸν Χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. ἂν ἐσμὲν ἔθνος ἅγιον, βασίλειον ἱεράτευμα, ἐδικήσου (Ἑβρ. β'.) εἶναι ἡ μεγαλοδωρεὰ, ὁποῦ ἐγαλούχησας τὸν βασιλέα τῶν ὅλων, ἐλεήμονα καὶ πιστὸν ἀρχιερέα γενόμενον. ἂν ἡμεῖς ἐσμὲν υἱοὶ Θεοῦ κατὰ χάριν, καὶ αἰωνίου μακαριότητος, κατὰ υἱοθεσίαν κληρονόμοι, ἐδικήσου εἶναι ἡ εὐεργεσία, ὁποῦ ἐβάστασας ταῖς ὠλέναις τὸν ἐν τοῖς κόλποις τοῦ προανάρχου Πατρὸς (Πέτρ. β'. Κεφ. ά.) αἰωνίως συνυπάρχοντα. τέλος πάντων, ἂν ἡμῖν τὰ τίμια καὶ μέγιστα ἐπαγγέλματα δεδώρηνται, ἵνα διὰ τούτων κοινωνοὶ θείας φύσεως γενώμεθα, αὐτὴ, αὐτὴ ὑπεραγία Θεοτόκε, αὐτὴ εἶσαι ἡ πρόξενος, ἡ παραίτιος, καὶ πρωταίτιος, καὶ ὁ σὸς μονογενὴς αἰώνιος υἱὸς, ὁ ἐμὸς Ἰησοῦς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. καὶ ἕνεκεν τούτων, καὶ σοὶ γονυκλιτῶς τὰς κατὰ δύναμιν εὐχαριστίας προσφέρομεν, καὶ αὐτῷ λατρευτικῶς πάσας τὰς δόξας ἀναπέμπομεν, ἅμα τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τὸ

Ἱερὸν καὶ ὑπέρλαμπρον Γενέσιον τῆς ἀρτιτόκε Θεόπαιδος Μαριάμ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Βάττος Ποιμὴν, καὶ Κορύδων Βεκόλος.

Βάττος.

Ὕπνον νήδυμον εὕδων, ἄγε φίληφι ἐπαύλει,
Ἔκλυον αὐδῆς τε, ἔγρεο Βάττε φάσης.
Ἀγλαὰ ὄφρα κεν ὄψῃ, μείλιχα τερπνάτε κλύῃς·
Ταφὼν δ' ἠγέρθην, ἐκ Στιβάδος ταχέως.
Δερκόμενος ξένα δ' ἔργματ' ἐφώνεν θάμβεϊ αἰπῷ,
Νύκτωρ ἄρα πέλει, ἢ σέλας ἦμαρ ἄγει!
Αὐτὰρ ἑλὼν ἀχλύα δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, εὖ ἔγνων,
Ὡς νύκτωρ πέλεται, ἤματος ἦθος ἔχον.
Οὐλύμποιο κάρην ἅτε Ἥλιος καταλάμπει,
Οὔρεα βενοὶ, νάπαι, πάντα σέλας καὶ φόως.
Γήρυες ἀδεῖαι κλύονται, λιγυραὶ θ' ὕπερθεν,
Ἐκ σομάτων θνατῶν ἔτιγε, ἀλλὰ νόων.
Πρὸς τοῖς χρυσοπτέρυγα, πέτανται νέφα ταχὺ παντᾶ,
Στηλάζοντ' ὄντως, χάρματε γῆθος ἄκρον.
Γήθεα ταῦρ φέγγη, τάδε ἡδέα, ἕνεκα τοῖο·
Τεθ' ὅτιεν τελέθει, ἔτ' ἴδον, ἔτ' ἐδάην.
Ἠὼς ἄντειλον τάχος, ὄφρ' αἴσωμαι τ' ἴδωμαι,
Ταῦτάφι καινὰ σέλα, μὼν τὶ διατρανόει.
Πάμμεγα ἔργμα πέλει, ἰδ' ἀρέσκον κρείττονι ἱρῷ,
Ἀλλὰ τὶ σημαίνει, παντάπασ' ἀγνοέω.
Μανύσοντα ἐ' ἄδηλον κρύφιον ὤφελον εὑρεῖν,
Δώσω γηθοσυνῶς, δώδεκα μῆλα ἐμῶν.
Ἀλλὰ τὶ τετ' ὢ ὤ! αὐτῆς ταχυτῆτος ἱμερτῆς,
Χερσὶν ἀτὰρ ποσὶν, ἔρχεται λῷστος ἐμός.

Ὠὖτὸς

Ὠὖτὸς εἶδεν ἴσως ὅ, τι, ἥκει ὄφρα ἐείπῃ
Μάνυσον ὦ ξεῖνε δὴ, μείρομαι καὶ γὰρ ἄγαν.

Κορύδων.

Ὦ Βάττος Βάττος, χαίρω σφόδρα πάντα ἐειπὼν,
Ἑώρακα, ἥκει ὢν, νυκτί γε ἀμβροσίῃ.
Φαιδρὰ ὕπερθε, φαεινὰ ἔνερθεν, ἔλαμπεν ἐόντα·
Ξύμπαν γάρ σοι φίλος, δέρκετο ὧν γε σέλας.
Ἦθεν νύκτωρ, ὡς ἦμαρ σάφ᾽ ἅπαντα ἀθρεῦμεν,
Τοῖς πόῤῥω, τ᾽ ἀγχοῦ, ὅσσε ἐμὼ ἐτρύφα.
Φῶτας χρυσοπτέρυγας ἀγανοὺς, Ἱπταμένους δίω,
Αὐτόχρημα γάνος, Φέγγος ἰδ᾽ ἀγλαΐη.
Χρυσοβλυζούσας νεφέλας, χρυσὸν κεδνὸν ἦγαρ,
Χρυσοῦ χρῶμα βόας, ἅς γε ἐχούσας ἐμάς.
Γλυκυτέρων αὐδῶν κλῦον, χελιδῶν τε ἀηδῶν,
Μουσάων νυμφῶν, καὶ μελέων λιγέων.
Μύθῳ ἔκτοι ἐρῶ ἑνὶ, ἡδίστων σφόδρα πάγχυ·
Πώποτε ταρ τοίων, οὐκ ἀΐον μὰ Φίλον.
Οἵων ἀσκαρδημύκτως, ἠθήθην νύκτωρ,
Ἀλλὰ τὶ ταῦτα τρανοῖ, ἀγνοέω κομιδῇ.
Τοῦτο ἐρῶ τοι τέως, παῖς ἤμην δήποτε αὐτὸς,
Νῦν δὲ γέρων τελέθω, τοῖα ἀτάρμοι νέα.
Κ᾽ ἄλλοτε οὔτ᾽ εἶδον ποτὲ, οὔτ᾽ ἐδάην ἀτάλαντα,
Ταύτῃ τοι ἐπλάγην, θάμβος ἔχει με μέγα.

Βάττος.

Ὦ Κορύδων. Κορύδων ξεῖνος, οὔτι γε καινὸν ἔειπες
Κ᾽ αὐτὸς γὰρ τὰ δρακὼν, ἐξεπλάγην ἀφάτως.
Βουλοίμην αὐτὰρ εἰδέναι, τοῦ χάριν ταυτὶ τέτυκται,
Τοῦτο γάρ μοι πέλει, τῶν ἐφετῶν σφόδρ᾽ ἄγαν.
Κ᾽ ἴω τις φθέγξηται, οὗ ἵμερος αὐτὸν ἐμ᾽ αἱρεῖ,
Δωσῶ ἀτρεκὲς οἱ, δώδεκα μῆλα ἐμῶν.

Κορύδων.

Αἰπὺ γέρας πόνον ὡς ἀμέγαρτον ξεῖνος ἀπαιτεῖ.
Αὐτὰρ ὁ σὸς Κορύδων, τῶν ἀπόνων τελέθει.

Εἵνεκα μέν τοι σεῦ φίλτρου, μοχθῆσαι κἄν τι χρή,
  Κλύε ταρ ὦ Βάττος, ἄρτι ὅ, τ᾽ ἐννοέω.
Ξύμβολ᾽ ἐγ᾽ ὦμαι φρικτῶν, ἄμφω ὧνπερ ἐτόπλα,
  Γύνναν δηλοῦσιν, θεοφίλοιο τέκους.
Παντομέδων αὐτὸς, τό δε σύμπαν νιῶ χαρίτωσαν,
  Ἀγλαΐας δηλῶν, ἅς περ ἔχει τὸ βρέφος.
Ἁ κτίσις φυτουργοῦ βουλῆς, πᾶσα ἄτερθεν,
  Οὔποτ᾽ ἐφαάνθη, οἷα πόλος τὸ σέλας.
Τουτὶ δὲ εἰκάζω, ἐξ ὧν τάχυ σοὶ σάφα λεξῶ,
  Δείγματα ἀτρεκέα, ὧν περ ἔφην ἐπέων.
Ἤδη βόσκοντος βόας, εἰς ὄρος αἰπὸν ἐμεῖο,
  Ἦνθεν ἐκεῖσε πέλας, φὼς κεδνὸς ἀγαθόφρων
Ἤρξατο ὡς ἄνθους, κἄτ᾽ ἐκ βαθέων τάδε φράζειν,
  Παντομέδων κρατέων, κλῦθι ἐμεῖο μάλα.
Ἢ τέκος, ἢ πότμον, σφῷ δὸς θεράποντι λιπαρῶ,
  Οὐκ οἴσω γὰρ ἔτι, ἄλγεα ἀτεκνίης.
Καὶ ἐδόκει μοι ὁ φὼς, πῦρ ἐκ στόματος προϊέναι,
  Εἴπεα πύρινα δίω, κρείττονι ἐξερέειν.
Κἆτά γε γηθοσυνῆς πλήρης ὃς, ἀπειρεσίοιο,
  Ἥλατο ὡς δόμον ἄψ, χάρμα ὅλος τελέθων.
Οἴομαι τ᾽ ἦμαρ ἐκεῖνο, ἐδείματο ἀγλαὸς ἥρως,
  Χρυσοῦς τῶν κιόνων, δώματος αἰθερίου.
Ἔκτοτε τήμερον ἄχρι γὰρ, ἐννέα μῆνες ἔασι,
  Ψεύδομαι οὔτι ἐγὼν, εἰς νόα μῆνας ἔχων.

Βάττος.

Εὖτ᾽ ἔφηθ᾽ ἔτυχον κἀγὼ, ἐμὰ μῆλακε βόσκων,
  Βηθλεὲμ ὅτλι πέλας, θαύμασατ᾽ οὐκ ὀλίγον.
Ἔν τῷ γὰρ κήπῳ γέτοι, θηλυτέρην ἴδον ἱρὰν
  Ἂν εἰ ἔλλην ἰῶ, ἔφρασα ἄνκε Θεάν.
Πάντα γὰρ ἧς, ἦσαν κεδνὰ σεμνάτε, θαῦμα ἰδέσθαι,
  Καὶ ἐδόκει Βάττῳ, πάμμεγα χρῆμα ἔμοι.
Καὐτῇ δίω προσέχων, λῶστος Κορύδων σφόδρα πάγχυ,
  Εἶχέ με θάμβος ὅλον, ἔδρακον ὧν χαρίτων.
Παμφώτους πέπλους γὰρ ἔχειν, ἔμοι φαίνετο στεπλὰ,
  Ἐν κρατὶ τῷ αὖθις, στέμμα φέρειν χαρίεν.

Ἐκ

Ἐκ γλώττης ῥέεθ' ἧς, νικῶσα τὰ μείλιχα αὐδᾶ,
  Ἐξηύδα θ' ὕμνους, κηρόθι θεοφίλους.
Χάρμ' ἐμὸν ὑψιμέδων, γουνάζω σὸν κράτος ἶφι,
  Σῇ δμωῇ οἴκτῳ, δὸς τέκος ὡς ἑτέραις.
Ἄννῃ ταὶ Σάῤῥᾳ, αἰδοίης μητράσι σεμναῖς,
  Καὶ δώσω ὃ, ἔοικεν, γάλα μετ' Ἀδοναΐ.
Σὸν τίκτειν τελέθει γέρας, ἔξοχον ἄφθιτον αἰεὶ,
  Ἔργματα σῶν τελέθει, πλείονα εὐτοκίων.
Κἀγὼ ἔργμα τεὸν, δόθι αὐτὰρ ἔμοιγε τὸ τίκτειν,
  Ὄφρα μόνη μὴ στῶ, τηλόθι σῶν χαρίτων
Καθ' ἰὼ λίσσετο ὥρην, ἦνθέ τις ὑψόθεν ἄφνω,
  Ἄγγελος ἰῶ, ἥρως, διόλου ἀγνοέω.
Οἶδα μόνον τόγε, ὡς ἔα πάμμεγα χρῆματ' ἀγαστὸν,
  Ἔφρασεν αἰδόϊ σιῶ, πάνσεπτε Ἄννα γυῶαι.
Γήθεο τέρπεο, ὅλε τε χαῖρε τε, ἔξοχα δήπου,
  Πολλά γε τέξῃς οὐ, αὐτὰρ σὺ ὅττι μέγα.
Κλύουσ' ἤδε ἐπῶν ὧν, οἴκαδε ἔδραμε σπουδῇ,
  Αὐτόχρημ' οὖσα, γῆθος ἰδ' εὐθυμία.
Τῶν τ' ἐπελήθετ' ἐμοὶ μνήμη, Κορύδων Κορυδάων
  Ὄφρακε λαψῇ τὺ, δώδεκα μῆλ' ἐφετῶν.
Κτήσῃ ταὶ ποίμνην, ἐκ Βάττου σεῖο φίλοιο,
  Χάρμα ἔχωτε μέγα, ὡς ἑτάρος τελέθεις.

Κορύδων.

Πῶ κτήσομαι ὡς παρὰ Βάττου, οἶδ' ἀριδήλως,
  Ἀλλ' οὔπω ἄμφω, εὖ ἴδμεν ἀρτίτοκον.
Χρειὼ θ' ὡς Ναζαρὲτ, ἀπελθεῖν ἀπτερέως κεν,
  Ὄφρα δαῶμεν ὅπως, τά τέκεος μεγάλου.
Οἴσω μοσχαρίων δυάδ' ἀρτιγενῆ εὐθύμως,
  Εἵνεκ' ἐμεῖο τὸ σὺ, ἄλλο δὲ σεῖο χάριν.
Δεῦρο τ' ἴωμεν, ἐποψόμενοι βρέφος ὄλβιον ἄμμες,
  Φῶτα τηλεκλύτω, ἀγακλεοῦς γε τέκους.

Βάττος.

Ναὶ φίλος ἕρπωμεν, ταχυτῆτι τ' ἴωμεν ἐφικτῇ,
  Ὡς γὰρ ἐρᾷ τουτὶ, Βάττος ἑσὸς θ' ἑτάρος.

Ῥηϊδίως κε τύχοιμεν ἄρ, ὡς μέμνημαί γε χώρȣ,
Πρώτω ἦχι ἴδον, ἐσθλόγαμον μεγάλλω.

Κορύδων.

Βάτlος Βάτlος ἑταῖρ' ἄνεων, τ' ἔκθαμβον ἔδρασαν,
Μυρίαι μαρμαρυγαὶ, ἀρτιτόκοιο κόρης.
Οὐχ ἱκανῶ ἐρέειν δὴ, ὕμνια μείρομαι ὦνφι.
Εἴτι τ' ἔχεις αἰνεῖν, αἴνεσον ἄν δε μάλα.

Βάττος.

Χαῖρε τέκος μέγα θαῦμα, ἰδ' ἀνθρώποισιν ἔνειαρ
Ἥδομαι μὰ τὸν ἐγὼν, ὄψεϊ σεῖο ὄχα.
Κυδῶν τ' ἀσβέςων σῶν, ἀναπολῶν πλάτος ὕψος,
Ἔνθȣς γίγνομαίκεν, θάμβος ἔχει μὲ μέγα.
Ταύτῃ ἐκφωνῶ γηθῶν, ὅτι ἤλυθες ἐς γᾶν,
Οὕνεκα σῶν γεράων, ἠδὲ κλεῶν μερόπων.
Ἐξερέω ἔτι, ὡς ἵδρυσαι μελέωνφι ὕπερθεν,
Ἑςάναι νέρθεν σȣ, κλῶ τε πέλῃ μεγάλα.
Ὧν χάριν ἀτρέμα λείπων ταυταῖ δίω καταρέξειν,
Μόχȣς τές σοι ἄγω, δέξαι τε ἀσπασίως
Βȣκολέαν Κορύδωντος ἐμεῦ λιπαρῶ πλάτιωόν γε,
Βάτlȣ πῶϋ μικρὸν, πάμμεγα αἶψα τέλει.
Σεῦ γὰρ χάριν ἐγὼν, καὶ σῆς γεννής ἐριτίμȣ,
Οἱ Κορύδωνι πόρον, δώδεκα μῆλα φίλων.
Ταυταί τοι θάλος, αἰδοῖ, κυδρὸν, ἔειπα ἐγώνη.
Πατρί τε μητρὶ τεῇ, ἄρα τὶ ἐξερέω;
Τρισμακάρων τρισμάκαρες ὅττι πέλȣσιν ἀληθῶς,
Τηλεκλύτοιο τόκȣ, τηλυγέτοιο σέο.

Εὐςάθιος Θεοτόκης,
καὶ
Ἰωάννης Γεωργίȣ Βασιλέȣ.

Εἰς τὴν

Ὑπερένδοξον Ἀρτίτοκον Θεόπαιδα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ἄννης ἐκ λεχέων τ᾽ Ἰακεὶμ τοκέων ἀγακλῃῶν,
  Ἠὼς κεδνὴ λάμψ᾽ ὡς σέλας ἦγε φέρῃ.
Ἀγγελιώταις αὐτοῖς, ἠδὲ βροτοῖσιν ἅπασι,
  Ξεῖνέ τε αὕτη τίς; θειοτόκος Μαρία.
Πλήρης ἀγλαϊῶν, χαρίτων, τ᾽ ἀρετῶν πέλεθ᾽ ἥτις,
  Κτίσματα πάντ᾽ αὐτὴν, δεσπότιν ἐκκαλέει.
Ὑψιμέδοντα γὰρ, ἁγνῶς τέξεται υἱέα ἠὺν,
  Αἰπὸν ὀνειαρθ᾽ ὃς, καταθνατῶν μερόπων.

ΕΤΕΡΟΝ.

Βάσκ᾽ ἴθι τ᾽ ἔννεπε Μοῦσα Ὁμήρῳ σῷ τάχ᾽ ἑτάρῳ,
  Πάνθ᾽ ἅμα ὥς γε πόρεν, ἄφθιτος ἁγνοτάτῃ.
Φύτλης, ἠδὲ τύχης, ἰδὲ χάριτος ἐσλὰ Μαριὰμ,
  Γαίη, Βηλὸς, ἅδης, μαρτυρέουσι τόδε.
Βασιλὶς, ἠδὲ πάναγνος, μήτηρ παντομέδοντος,
  Ἐν οἷς δαιμονίως, τῶν ἀγαθῶν ἀκρότης.

Ἀνδρέας Πετριτζόπουλος.

ΔΙΣΤΙΧΟΝ.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Σκῆπτρά τε, Μήτρας γεννεθλίῳ δένδρῳ γ᾽ ἐνοράω,
  Μαρτυρέει ἄτλα, εὐγενὲς ἀρτιτόκου.

Νικόλαος Γουλιαρμής.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τοὺς ἁγίους

καὶ δικαίους Θεοπάτορας, Ἰωακεὶμ, καὶ Ἄνναν.

ΙΑΜΒΙΚΟΝ.

Δυὰς δυάδων, πανυπερτάτη ὅτι,
Πασῶν ὑπέρκεισαι, δυάδων μακαρτάτων.
Τοκοφορίας ἀρτιγενέος κόρης ὅσης.
Τέξεται καὶ γὰρ αὕτη, Θεὸν Κύριον ὅλων,
Σωτῆρα θνητῶν, διὰ φιλανθρωπίαν.
Ἔρχεται ταχὺ γὰρ σῶσαι, ὃν κόσμον πλάσε,
Μέσῳ ἐνεργῷ, σῇ Κόρῃ προχρήσεται.
Λήψεται σάρκα ἐξ αἱμάτων ἁγνῶν ἑῆς,
Αὐτὴν φυλάξεται ἐς ἀεὶ Ἠΐθεον,
Ἡμῖν ὅλας οἴσεται ἄκρως εὐποτμίας.
Ταύτῃ λέγων, οὐ παύσομαι ἑκάστοτε,
Ἄννα τ᾽ Ἰωακεὶμ, ἐμεῦ αἴτια κλέους
Ὑμῖν χάριν γνώσαιμαι, πνοὴ ὥς τε μοι ἔνι.

Νικόλαος Νάκκος.

Εἰς τὴν

γενέθλιον ἑορτὴν τῆς Θεομήτορος.

Ἔπη. Ἀδώνια.

Τέρπεται Κώμη,
Βηθλεὲμ αὕτη,
Τήμερον ἄγαν,
Τέρψιν ἀρίστην,
Τ᾽ ἄφατον ὄντως,
Εἵνεκα Κώρης,
Χάριτος ἄκρας,
Πλήρεος οὔσης·

Ὢ μέγα θαῦμα,
Χριστὸν ἀρεύσως,
Παρθένος ἥτις,
Πάντοτε πάντως,
Κ᾽ ἄφθορος ἔσαι,
Ἤματα πάντα,
Ἔντε κυήσει,
Ἠδὲ πρὸ ταύτης,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἣν τέκεν Ἄννα,
Ἐλπίδος ἔξω,
Ἱεαὶ ἵμω
Γήρατι ἄκρῳ,
Παῖδα ἁγίαν,
Μαριὰμ οἵαν.
Χάρμα βροτοῖσι,
Φῶς μέγα φύτλης,
Ἧς ἐφαάνθη.
Τέξεται θ᾽ αὕτη
Καὶ μετὰ γόνναν.
Γνώσεται ταύτην
Τοῦτοι σύμπαν.
Κυρίαν ἦγαρ
Ἔξοχον ἄκραν.
Ἠδ᾽ ἀγορεύσει
Μητέρα φέγγους,
Ὕμνια οἴσει
Αἰδοῖ πάσῃ
Μυρία δήπου
Ὄργανον οὖσαν,
Πρόξενον ὄντων
Αἰεὶ ἐόντων.

Σπυρίδων Μοντεσάντος.

Εἰς

δόξαν τε καὶ εὐφημίαν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Σπυρίδωνος Ἐπισκόπου Τριμηθοῦντος τοῦ Θαυματουργοῦ,
καὶ ἀπροσμαχήτου προστάτου τοῦ κοινοῦ τούτου
περιβλέπτου φροντιστηρίου.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

Δώματι ναιετάων σὺν, ἤμασι τοῖς Ἱεροῖσι
Μερμήρει ζ᾽ ἄπλετα, φρὴν ἰδὲ θυμὸς ἐμός.
Νῦν κεν ἐφιπτήμην ἀνὰ Αἰθέρα, Ἴκαρος οἷα,
Αὖθις δὲ Πρωτεὺς, ἤθελον ὡς γενόμην.
Ἐσθλὸν ἔδοξέ μοι ἐχάτως, πάνυτ᾽ ἀνεμέσητον,
Ῥέξαι τε δρᾶσαι δράμα, θελξίνοον σφόδρ᾽ ἄγαν.
Ἵμερος ἤλυθε γλυκερὸς, ἢ γὰρ μείλιχα πάντα,
Στέψαι ἄνδρ᾽ ἀγλαὸν, Στέμμασιν ἐξ ἐπέων.
Κᾶτα πόθῳ μαστεύων, ὃν ποθέεσκον ἀνεῦρον,
Μὴ ὅτι φῶτα μικρὸν, ἀλλ᾽ ἔτι αἰπὸν ἄγαν.
Τριάδος ἀμύμονα λάτριν, Σπυρίδωνά γε σεπτὸν,
Ἡδυμελεῖ θ᾽ ὕμνῳ, δεῖξαι οἱ φίλτρον ἐμόν.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὃν ἀθρῶν ἥρω, θαυμασίων ἀνάμεσον,
  Δρῶν τ᾽ ἐν᾽ Βηλῶκεν, παντίτε οἷα θέλει,
Θάμβος τ᾽ ἀμφεκάλυψε φρένας, γλῶτ]αν τ᾽ ἀφασίη,
  Πᾶ βῶ, ςῶ, κέλσω, ἀγνοέων ἀτρεκῶς,
Βȣλιὼ εἰς νȣ̃ν λαμβάνω, ἐλθὼν ἐς ἑαυτὸν,
  Μοίσας ἀρηγόνας ἃς, εἰς τό δε ἔργον ἔχειν.
Γȣνάσων ἄρ᾽ ἄνειμ᾽ Ἑλικώναζε πρόθυμός κεν,
  Ἀνελθὼν θ᾽ εὗρον, θαῦμα ἰδέθαι κόρας.
Φράζων θ᾽ ȣ̃νεκ᾽ ἀνῆλθον, ἔμοι γέτι ȣ᾽ προσέφησαν,
  Γνάθȣς θ᾽ ἰδρȣ̃σας, δλὰ σμέον ἃς Ὀθόναις.
Εἶτ᾽ ἀνενείκαντ᾽ αὐδλὼ, ἣ γλυκίων μέλι ὕπερ,
  Ἕλδεται πᾶι ἦτορ, γαρύεν ἄνδρα ὄχα,
Οὗ πλείη γαίη, πλείη ὑγρὰ πᾶσα πέληται,
  Ἔργων ἰσοθέων, καὶ τεράτων ἀφάτων;
Ἐργῶδες τελέθει τέκος, ȣ̓δ᾽ ὅ, τι δίζεαι βατὸν,
  Φοίβῳ, ἡμῖν ȣ̓, μȣσοτρέφων ὑπάτῳ.
Δῶρα ἀπειρέσι᾽ οἱ πόρε, ναίων ὑψόθι Ἐσλῶ.
  Ἐσλῶν παραμόνων, ἢ ἀρετῶν ἀδύτων.
Ὕμνων ἔξοχος ἵδρυται φῶς, τ᾽ ἐρίτιμος ὕπερθεν,
  Καὶ Σπυρίδωνα σιγᾷ, ἠὲ λόγοισι κλίειν.
Μȣσῶν αὐτὰς ἀκȣ́σας, αὐδὰς τὰς λιγυφώνȣς,
  Ταχὺ κάτειμι σιγῶν, τὸν Σπυρίδωνα σέβων.

Αὐγȣςῖνος Καλικιόπȣλος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ,

ἐν ᾧ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλȣς, Θύρσις Ποιμὴν, καὶ Λάκων Βȣκόλος, Οὗτινος σκοπὸς, ὁ Κερκύρας τῆς Ἁγίας ἐνδόξȣ Παρθενομάρτυρος, ἢ Βασιλίδος Ὕμνος καθέςηκε.

Θύρσις.

Ἦνθε Λάκων μοι ἐέλδωρ, οἴσειν Πῶϋ Φιλατὸν,
  Πάροιθεν Σχερίης, ἦχι νομȣ̃ πεδίον.

Ἢν ἥκῃς Φίλος, ἔσομαι ἤματα πάντα τοι χάριν.
Εἰ ἔτι δωσῶτοι, καὶ Γάλα πλεῖστον ὅσον.

Λάκων.

Χερσὶν ἀτὰρ ποσὶν ἥκω σε̃ μετὰ, ἧχι ποθέσκεις,
Οἶδα γὰρ ὦ Θύρσις, ὡς Φιλέωσε ὄχα.
Πείθομαι ῥήμασι τοῖς σοῖς, πάντοτε ἠδέγε χαίρων,
Ὄψεσθαι ῥάτ' ἐγὼν, βȣ́λομαι τάνδε πόλιν
Οἶδα γὰρ ὡς ὁ Λάκων, σὸς ἐράσμιος ἄλλοθεν ἧκε,
Καὶ νόον ἀνδρῶν τῶν, παντάπασ' ἀγνοέει.

Θύρσις.

Αὐτὸς ὁ ἵμερος αἱρεῖ κἀμέγε, ἕνεκ' ἄγωμεν,
Κρηΐωαι ἔλδωρ, σιὼ ταχυτῆτ' ἀπλέτῳ
Κἂν γὰρ Φαίαξ, Φαιακίης ᾤκισμ' ἄπο τῆλε,
Ὄφρα λίαν πιμελῆ, μῆλ' ἐμὰ ἐκτελέω.
Αἱ πτόλιες πρὸς τȣ́τοις, εἵνεκα τῶν ἐπὶ δόξης,
Αἱ νάπαι εἰσὶ πάλιν, κρησφύγετον νομέῳ.

Λάκων.

Τοιγὰρ ἅπαξ ἄγε, ὄφρα ὁδεύσωμεν πόλιν ἱρὰν,
Εὕρομεν τυχὸν ἅ, χάριν ὅτι πάνυ.

Θύρσις.

Δῶσε ἄδηλον ὅ, ἄρτ' αἰσθάνομαι τȣτοῖ πάμπαν,
Ἀδὺ ναὶ, ἀδὲ γλυκὺ, οἶδά τι ȣ̓ τελέει.

Λάκων.

Μὰ τὸν ἐγὼ ὀσφραίνομαι ὀδμὰν, φύσιν ὕπεργε,
Κ' ἔτι γινώσκω δὴ, ἔρχεται ἄγε ὅθεν.

Θύρσις.

Μὼν ἐξ Ἀμαράντων, θ' Ὑακίνθων, λευκοΐων κεν,
Ἀλλ' ὀδμαὶς κείνων, ȣ̓κ ἀγνοῶ, ἴδ' ἴδον.

Λάκων.

Κἀγὼ ὧν ὠσφράνθιω πολλάκις, εἰσέτι τ' ἄλλων,
'Ανθῶν ἡδυόμων, ἀλλ' οὔ τι ἃ γλυκίων.

Θύρσις.

Ποιμενικόν τι θάημα, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἄγαστον,
'Αλλὰ τί τοῦτο Λάκων, κρύφιον ὑπεράγαν.

Λάκων.

Αὖτα πλειστάκι κάπων, Βουκολέαν καταβόσκων
'Ηθανόμιω ὀδμᾶς, ἦν γὰρ ἐκεῖ 'Ρόδ' ὅσα.
Νάρκισσοι τὰ Κρίνα, κἄλλα πλεῖστα τε Ἄνθεα Δένδρων,
'Αδέγε ὦ Θύρσις, πλεῖον ἔχει καὶ πάνυ.

Θύρσις.

'Αλλ' ὦ λῶστε ὁρᾷς καπνὸν πολιώ; οἴομ' ἐκεῖθεν,
'Εξέρχεσθαι ῥᾷ, 'Οσφράδιον χαρίεν.

Λάκων.

Ἔλθωμεν δὴ πλασίον, ἔνθα καὶ ἄλλοι ἔασιν,
Εὕροιμεν τυχὸν ἃ, Ἵμερον οὗ ἔχομεν.

Θύρσις.

Τοῦτὶ παπαὶ τί! Ὃ ἀθρῶ, καπνοῦ ἔνδοθεν αὐτός;
Παρθενικὴ οἴμοι, καὶ χαρίεσσα Κόρη,
'Οδμαὶ ἅγε τοσαῦτα, βλύζει ἃς ἄπο, θαῦμα!
'Αδὲ γλυκεῖα ὄχα, θάμβος ἔχει με μέγα.

Λάκων.

'Αλλὰ νομεῦ χαρίεσσα Νεᾶνις, τὶς τάχα ἐστὶν,
Οἵαν Φαιακίδων, οὐδεμίαν ὤκαν ἴδον;

Θύρσις.

Καὐτὸς Λάκων ἀγνοέων, ὅχ' Ἱμείρομαι μαθεῖν,
Οὐκ ἔρομαι δέ τινα, δέρκομαι γὰρ ἀθύμους.

Λάκων.

Ἠνίγ. δίω ψιθυρίζετον ὧγε, κλῦθι ἐπῶν ὧν,
Μὴ καὶ μάθοιμεν τὶς, ἄγε Κόρα τελέθει.

Θύρσις.

Ὦ πόποι φθέγγωμεν, φθέγγωμεν, κἄτα ἐρῶσοι,
Φαμὶ τοὶ ἕρπωμεν, τηλόθι ὡς ταχέως·
Ἄκουχ᾽ ὦν φίλος, οὐκ ἤλπιζον ἀκοῦσαί γε φρικτῶν,
Φώτου ἄσπλαγχνον, τ᾽ ἀσεβὲς ἇς δε Κόρης.

Λάκων.

Εἰμὲ φιλεῖς τάχυ ἔξειπε, φθόγγον τὸν ἔκλυσας,
Ὄφρα ἴδω κἀγὼ, κεῦθε ῥὰ μήτι νόῳ.

Θύρσις.

Κούρη ἂν ἴδομεν χαρίεσσα Λάκων, θυγάτηρ κε,
Δεσπόζοντος φεῦ, ἇς πόλεως τελέθει.

Λάκων.

Τοῦ χάριν αὐτὰρ Σταυρῷ ἰὼ προσέπηξεν ἀπεινῶς,
Ἀδὲ πέριξ φρύγανα, ἧψεν ἀπειρέσια;

Θύρσις.

Ὅτι προείλετο τοῦ ἀσεβεῖν, σέβας ὀρθὸν Ἀνάρχου.
Πίστιν τὰν Χριστοῦ, τ᾽ εἴασε τὸν Πριάπου.

Λάκων.

Ἤγαγον ἂν φράζεις Ἰάσων Σωσίπατρος Ἱροὶ,
Θεοπρεπῆ σεπτὴν, καὶ ἀκριβῶς ἁγίαν;

Θύρσις.

Ταύτη παρθενικὴ χαρίεσσα Νεᾶνις ἀτρεκῶς,
Πάσχει Πατρὸς ὕπο, μυρία ταῦτα πάθη.

Λάκων.

Βάλλ᾽ ἐχεπευκέσι ῥήμασ᾽ ἀπηνέα, Θύρσις ἓ τ᾽ ὠμὸν
Ἄστοργον φωύτην, ἄγριον ἠδ᾽ ἀσεβῆ.

Θύρσις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θύρσις.

Τρύχεθ' ἐλώρια, θῶες, Λύκοιτε Ἄρκτοι, Λέοντες
Ὠμότατον τοκέα, κατάρατον βελίαρ.
Καὶ ἀγριώτατον ὑμῶν, πάγχυτ' ἀπαραβλήτως,
Δείξατε αὐτῷ ὡς, στέργετε καὐτοὶ τέκη.
Ἀσπίδες ἠδ' Ἔχιδναι, Δράκοντες ἰȣ̃ ἀνάμεστοι,
Αὐτόχρημα ἰὸν, ἀγάγε τ' ἐκβιότȣ.

Λάκων.

Λήγων τέρπȣ Θύρσις, Κερκυλλῖνος ὄλωλε,
Καλυφθεὶς Ὕδατι, ἁλμυρὰ οἷο πόσις.

Θύρσις.

Ἥδομαι τέρπομαι, τȣ̃ τερπνȣ̃ μανύματος, ὦ τὰ,
Κ' ἔρχεταί μοι ἵμερος, ἀτρεκέως θιάσȣ.
Ἄρτ' ȣ̃ν στέψον ἀοιδαῖς Κερκύραν πάναγνον τὺ,
Δωσῶ τ' ἀσπασίως, ἀμνὸν ἐῢν παχέα.
Κόσμον ἐμῶν μήλων, καὶ ἀγλαΐην βλεφαράων,
Ὅν γε φιλέσκω ἦ, ἶσα φίλοις τέκεσι.

Λάκων.

Καὶ τὶς σάρκεσί τε φρεσὶ, παρθένον ἂν ὑπέραγνον,
Ὑμνῆσαί περ ἔχει, τὸ πρέπον ὡς ἐθέλει;
Εἷς μόνος, ȣ̓δεὶς, εἰς τόδε ἔργμα, φυᾶ ὕπερ ἔστιν,
Ἀλλ' ἀπλέτων χρειὼ, ȣ̓δοκίμων τε ἄγαν.
Πιέριαι γέτοι, καὶ Ἑλικώνιαι ἀγλααὶ μοῖσαι,
Ἔλθετε ἐσσυμένως, στέψατε βασιλίδα.
Χαρίεσαν Κερκύραν, καὶ Χαρίτων κλέος αἰπὺ,
Στέμμασι Χρυσοπλόκοις, θ' ἡδέσι τῶν μελέων.
Νύμφαι τε πᾶσαι ἀείσατε, νύμφην εὔθρονον ἄγαν,
Ἕδνα ἀπειρέσι' ἧς, πάμμεγα θαῦμα πέλει.
Λιγέσ' ἐαῖς φωναῖς τε Ἀηδοὶ, ἠδὲ Χελιδοὶ,
Τὰν κελαδήσαθ' ἁγνιὼ, ἧς καλὰ θάμβος ἐνὶ
Οὕνεκ' ἔρȣ γὰρ Χριςȣ̃, κόσμον ἅπαντα παρεῖδε,
Ὁππόσα τερπνά βίȣ, σκύβαλα θ' ἦ ἐφάνη,

 θ' αἵματι

Θ' αἵματι τῷ ἰδίῳ, πόσον ἦρα Χριςὸν ἀληθῶς,
Δῆλον δέδρακεν ὅχ', ἡ χαριέσσα Κόρη.
Χριςῷ ἑᾷ πρὸς δώματα, ὧν χάριν ἤγαγε νύμφιω,
Εὐτυχέει τ' αὖθα, τ' εὐτυχέας τελέει.
Εὐλαβέας πάντας, καὶ λάτρειας ὑψιμέδοντος,
Ὧν Θύρσις λήπȣ, εἰς τελέθει ἑτάρος.

Θύρσις.

Εὖγε Λάκων ξένε, ἀμνὸν ἐῢν λαβὲ, πιότατόν κεν
Οὕνεκ' ἔτερψάς με, ἄσμασιν ἀθλαφόρȣ.
Τῶν περ τ' εἴσεταί σοι χάριν, ἣ πορίει ἐρατὰ θῖω
Κερκύρα καὶ γὰρ, σφόδρα δότειρ' ἐάων.
Ὀλβιοδαίμονα τ' ἐκτελέσει πολύδωρος Ἄνασσα,
Οἷο Ἱμείρομαι, ὅτ' ἄλλος ἐγὼν ὁ Λάκων.

Σπυρίδων Σκλαβονίτης
καὶ
Σπυρίδων Χρισοφόρος.

Ὅτι ἡ τῆς
Μαθήσεως καὶ Φιλοσοφίας ἐπίκτησις ἐν τῷδε τῷ ἀρτιτόκῳ τῆς λαμπροτάτης Κερκύρας κοινῷ Φροντιςηρίῳ, ὡς εὐθήρατος τοῖς ἐπιςαμένοις μόνον πονεῖν καθέςηκε.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

Κύδεα μυρία, κυδίςης σοφίησιν αἴων,
Ὄλβȣ θ' ὡς κλέεος, λαμπροτέρα τελέθει.
Καὶ ὀβολῶν χατίζων, ὧν ἄτερ ȣ̓ τί γε κτᾶται,
Ἔψενον ἰῶ πενίῃ, τ' ἔςενον ἐκ βαθέων.
Μαςεύων αὐτὰρ εὑρεῖν ἀπόρων πόρον αὐτὸς,
Νύκτατε καὶ ἦμαρ, ἤθιον ἦτορ ἐμόν.

Ἀλλ᾽ ἄκος, ἥκιςˊ εὗρον, καίτοι πάνυ ματεύων,
Τεμὸν ἐέλδωρ αὖ, τηλόθ᾽ ὑπῆρχε πέρως.
Μεσὸς ἀνίης ταύτῃ, κακκείων περ ἀπῆλθαν
Χάτιδι τῆς σοφίης, τῆς ἐραστῆσιν ὄχα.
Αὐδᾶς κώματι κλύω, δήπε σφόδρα λιγείης,
Ὀσέτε ἀνοίξας, δέρκομαι αἴσιάτα.
Φέγγεος ἀσβέςοιο, ὄρος, περίφωτον ὅτ᾽ ἄγαν,
ᾧ σὺν ἤςραπὶον, Μοῖσαι αἱ θαυμασίως,
Κάλλες οἷο ἐπλέτεν φύτλης, ἔτιγε μεῖον,
Ἐξαυγάζον τὸ, Ἀμβροσίων ἐπίπλων.
Ὄψιν φυᾶς κρείτιω, ὡς ἄνεως γενόμην διώ!
Ἔςαατ᾽ ἔκθαμβος, χάρματι ἄμ᾽ ἀπλέτῳ.
Κἄτ᾽ ἔφασαν κεῖναι, μανεαίνεις Φιλοσοφίης,
Ἡ πόρε θνατοῖσιν, ἀγλαὰ ἠδ᾽ ἐρατά;
Ἥκιςα γεαὸς ὅτιγε, μηδεν ἐσλὸν ἐχέσκει,
Ἀλλάγε κέρησιν, ἃ σοφέει ἀνέρας;
Καίκε διατρανόει Φύσιν, αὐτῆς ἔμφυτα πάντα,
Δείξεσιν ἀπιαίςοις, πειράμασι γλυκέσι;
Βάσκ᾽ ἴθι καρπαλίμως, Κέρκυραν, κατάγε κεδνὰν,
Ἔνθ᾽ σὺν Ἀμβροσίη, ἔνθα νέκταρ σοφίης.
Ἦχι τε Κασαλίαι βαβαί! τῶν βλύζει πόμα ἄδον,
Γεύσεται ὧν ὅς τις, Ἡμίθεον τελέσει.
Αἱ Μελίτειον Ἴωμεν ναιετάεσαι ὄροσφι,
Ἄσον ὅπως ὦμεν, Μεσοτρόφων τεκέων.
Πειθείσας Ἑλικωνίαις, κατὰ Κέρκυραν ἧκον,
Εὑρὼν δ᾽ ἀμυθὶ, πάντα τὰ τῆς σοφίης,
Ἡδέσι φροντίσι, παραδέδωκα σφόδρα ἑαυτὸν,
Κτῶμαι τε ῥηϊδίως, πάντα τὰ τῶν ἐφετῶν.
Ὧν εἰδῶν κορυφὰν σοφίης ὦκα καταλαβὼν,
Οὕνεκ᾽ ἐμῆς σπεδῆς, Ἡγεμόνων προθύμε.
Ἐξαυδήσω ἤματα πάντα, ἃ βιόσομαί περ,
Κερκύρας κεδνᾶς, χάριτας ἅς μοι πόρε.

Δημήτριος Ἡλιάσκε.

ΕΦΥΜΝΙΟΝ,

εἴτε σεμνολόγημα δηλωτικὸν, ὅτι ἡ λαμπροτάτη Κέρκυρα, εἴτε τῇ ἔξω Θρησκείᾳ, εἴτε τῇ ἡμετέρᾳ ὀρθοδόξῳ Πίστει ἰῶ, καί ἐστι Φιλόξενος.

Ἤθεα μείλιχα, ἔργματ᾽ ἀμύμονα ἧς Σχερίησι,
Θάμβος τῶν Νάσων, καὶ πόλεων ζαθέων
Δύναται ἆρά τις ἐξερέειν, ὡς εὔνομον αἰτεῖ;
Ἐκτὸς Μουσάων τουτὶ τὶς οὐ τελέει.
Ταύτῃ γουνάζωσε Κόρη Ἑλικώνια ἶφι,
Πάντα ἰδοῦσα μόνη, ἔννεπε ἀτρεκίην.
Ὕπατος ἔξοχος Ἠοιδῶν, μυστῶν τ᾽ ὄχ᾽ ἄριστος,
Ἡδὺς Ὅμηρος ἐμὸς, ἔφρασεν ἐμμαπέως.
Δημοδόκου ὃς κρεῖττον ἀειδέκεν, ἤθεα ταύτης,
Ἀδέα μείλιχά τε, κρείττονι, καί τε βροτοῖς.
Ἔνθα ξεινοδόκον μετὰ θάμβους ἰῶ δὲ κελαδεῖ,
Ὡς Ῥαδάμανθύς τοι, καὶ Ὀδυσσεὺς ἐρέει.
Δέξατο ἐνδυκέως γὰρ, καὶ ἐγέραιρεν ὅτ᾽ ἄγαν
Εἶτα ξεινοσύναις, πέμψατο ὡς πατρίδας.
Τρῶς Ἕλενος, καὶ Θεμιστοκλῆς, οἷο κλέος αἰπὸν,
Μηδείη τ᾽ Ἰάσων, ξεινοδόκόν περ ἴδον.
Ἦχι τ᾽ ἄρα, ξενίητε τράπεζα πέλει θεότιμος,
Ἦχιτε πάντα βαβαί! ὡς ἀγλαῶν τελέθει.
Ἀμβροσίη ἵνα, τὰρ καταθύμια, τ᾽ εὔγματα πάντα,
Οὔτι νεμεσσητὸν, οὔτε ἀτερπὲς ἔνι.
Ὧραι γὰρ, ἀγλαΐαι, ἀρετῶν πασῶν τελέθουσι.
Ξεινοδόκῳ Πόλι τὰρ, πάντα περικαλέα.
Ὧν ἐναλιγκίους ἀθανάτοις, τοὺς πάλαι ὄντας,
Ἀμύμονας πάντα, Φαίακας ἧσε θεά.
Ξεινοδόκος τοιγάρτοι Κέρκυρα Δία σέβουσα,
Ἀλατρέουσα τὰ νιῶ, Τριάδα ποία πέλει;
Ἀδάμας ἤυτε λάεσι σειρᾶ, Φωσφόρος ἄστροις,
Ὡς σελαγίζεται νιῶ, Κέρκυρα ἐν πόλεσιν.

Εἵνεκα

Εἵνεκα ἐσλᾶς παγᾶς, ῥείθρων ἠδὲ λιγύων,
 Ὡς καλέω ξανίω, τὰς τ' ἀρετὰς ἑτέρας.
Καὶ ἀρετᾷ πασῶν Πόλεων πλέον, ἠδέγε Νήσων,
 Ἔργμασιν εὐσεβίης, εὔγμασίτε ξενίης.
Ἀτρεκέες τ' ἄρα μάρτυρες, ὧν Βάζω ζάνοι οἰκτρ[ο]
 Οὓς ἐλεαίρει ἃ, παρέχετ' ἀσπασίως.
Δείξεων αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς, Μουσεῖον τόδε πασῶν.
 Πλῆρες ὃ ἀλλοδαπῶν, αὐτοχθόνων τε πέλει,
Πολλάκι θ' οἳ λιτανεύσονται πανταάνακτ' ἀγαθὸν
 Κερκύρᾳ δοῦναι, ὄλβια μύρι' ὅσα.

Ἀνδρέας Μωραΐτης.

Εἰς

Εὐχαριςίαν τῶν συνεληλυθότων εἰς ἀκρόασιν τῶν ἡμετέρων Παιδικῶν ψελλισμάτων, καὶ ἡμᾶς ἐκτετιμηκότων.

Ἔπη. Ὑμνιακά.

Κέρκυραν ἄσατε
 Μοῦσ' Ἑλικώνιαι.
Πᾶσα γὰρ ἥκετο,
Εἰς τόδε τέμμενος
Τῆς Θεομήτορος,
Ἔκλυε τ' εὔθυμος,
Εἴπομεν ἅτινα,
Φθέγματα ἄτονα.
Ἧ τινι χάριτας,
Εἴσομαι πάντοτε.
Αὖθις ὁμήγυριν,
Τὴν δέγε Τίμιον,
Λάτριας, ἄρχοντας,

Οὔ μοι πορίσατο.
 Λαὸν ἐράσμιον,
Ὧδε ὃς ἦλθεγε,
Ἄγαμαι φίλτατα,
Φθέγγομαι σύντομα,
Οἷς τισι πᾶσιτε,
Παρθένε ὄλβιε,
Ὄλβια πάνταγε,
Ἄσπιλε πάρεχε,
Σοῦ τόδε δίζομαι,
Σφόδρ' ἄγαν Ἄνασσα,
Λήψομαι τ' οἴομαι
Χάριτα ῥάδιον,

Ἄσμασι

Ἄσμ τι κρέμασι,
Μέλ τ μαι κύδεος

Ὅτλι σὸν ἴδιον
Διδόναι ἄφθονα,
Χάριτας ἅπασι
Λάτρισι πάναγνε,
Σῆς γ᾽ ἐλεητύος.

Σπυρίδων Τζερμπίνης.

ΕΤΕΡΑ

εὐχαριστία διὰ στίχων πολιτικῶν.

Ὀφείλεται παναληθῶς, τοῖς εὖ ποιοῦσι χάρις,
Καὶ λόγοις τε καὶ πράξεσι, παρὰ τῶν εὖ παθόντων.
Τὸ πρέπον τοῦτο ἀπαιτεῖ, ἐσμὸς Φιλοσόφων λέγει.
Καὶ ὅσοι οὐχ᾽ οὕτως ἔχουσιν, ἀνάγωγοι τελοῦσιν.
Ἡμεῖς αὐτοὶ ἐλάβομεν, ἐκ πολλῆς περιουσίας,
Τιμὴν ἀμέλει δόξαν τε καὶ εὔκλειαν μεγάλην,
Καὶ γὰρ ὁμοῦ καὶ ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ ἄλλοι,
Σεμνὰ ἔκλαμπρα πρόσωπα, καὶ ἔντιμα αὖ πάλιν,
Χερσὶ ποσὶ συνήχθητε εἰς ἑορτὴν μεγάλην,
Ὅπως ὕμνους προσφέρητε γενεθλίους πανταναίσση,
Καὶ ἔτι ἵν᾽ ἀκούσητε ψελλίσματα πρωτοπείρων.
Διά τοι ταῦτα καὶ ἡμεῖς χάριν ὁμολογοῦμεν,
Καὶ τῆς παρθένου δεόμεθα, ὄλβια πάντα δοῦναι,
Ὑμῖν, καὶ τοῖς παισὶν ὑμῶν, καὶ πᾶσι συγγενέσι·
Τῆς τε χάριτος μνησόμεθα, ἐφ᾽ ὅσον χρόνον ζῶμεν.
Ὡς γὰρ τὸ χρέος ἀπαιτεῖ, καὶ τὸ προσῆκον θέλει,
Ὧν τινων ὅς τις ἀφροντιστεῖ, χρήζει χρηστοηθείας,
Ἥτις διδάσκει ἕκαστον, εὐχάριστον ὑπάρχειν.

Ἰωάννης Γκίνης.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
007000020578